1893 — 1973 80 років Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St Jersey City N.J. 07303 (201) 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-5740 — Тел. з Ню Йорку: — (212) BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArclv 7-5237

РІК LXXX. Ч. 19. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 31-го СІЧНЯ 1973 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, JANUARY 31, 1973 No. 19. VOL. LXXX.

КОРОТКІ ВІСТКИ

Вівторок, 30 січня 1973

ГУБЕРНАТОР АЛАБАМИ ДЖОРДЖ ВОЛЛЕС і далі перебуває в лікарні, у Бірмінґемі, Алабама. Він перебув нещодавно ще одну, вже шосту з черги, операцію після того, як був поранений атентатником 15 травня м. р., коли кандидував на президентські вибори в Лорел, Меріленд. Дж. Воллес ще не може ходити внаслідок паралічу, і не відомо, коли вийде із шпиталю.

ВПРОДОВЖ ТРЬОХ ДНІВ У БРУКЛИНІ, Н. Й., відбулися два напади з-за рогу на поліційні патрульні авта і тоді були поранені чотири поліцаї. Комишинер Патрік Морфі обвинуватив у тих терористичних замахах малу групу негритянських злочинців з так зв. Чорної Визвольної Армії. Всіх чотирьох поліцаїв поранено з тієї самої зброї, хоч у двох різних місцях Бруклину. Там посилено поліційні патрулі.

ЛЕТУН ІЗ МОРСЬКИХ СИЛ ЗСА Фредерік Пуррінґтон із Ню Ведфорду, Масс., повернеться з комуністичного полону, де він пробув 7 років, але він не застане своїх батьків — вони обоє померли. Ф. Пуррінґтон був збитий протилетунським вогнем над В'єтнамом у 1966 році.

У БРУКЛИНІ В НЮ ЙОРКУ ДОЧКА прийшла відвідати свою 85-річну матір, і знайшла її мертвою, із слідами ударів на обличчі. Вкликана поліція встановила, що 85-річну Карселіну Моралес задушено і ограбовано. У вбиральні знайшли жінку, яка там сховалася, якусь Мері Вейлор. Її заарештували, але поліція вважає, що в неї був ще й помічник для грабунку і вбивства старенької людини.

У СТЕЙТІ КАЛІФОРНІЯ ПОШИРИЛАСЬ так звана Лондонська грипа. Від початку цього року через ту хворобу в стейті померли 265 людей. Стейтове управління охорони здоров'я остерігає людей перед поширенням епідемії. Треба добре мити руки милом, не виходити з помешкання, якщо є познаки підвищення температури, нежить тощо.

ГУБЕРНАТОР НЮ ДЖЕРЗІ КЕЙҐІЛ повідомив, що цього року в стейті не буде підвищення податків, але також не буде й особливих вкладів фондів у нові проєкти. Стейтовий бюджет на новий фіскальний рік розрахований на 2,4 більйона долярів.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ РИБАЛЬСЬКИЙ ЧОВЕН поблизу Бостону, Масс. потерпів аварію через надзвичайно бурхливе море. Човен потонув, але всіх шестеро рибалок врятували гелікоптери з Прибережної Охорони.

ПРЕЗИДЕНТ ПІВДЕННОГО В'ЄТНАМУ НҐУЄН ВАН ТІЄ ВИСЛАВ обширного листа президентові Ніксонові з подякою за збройну поміч, що її Америка дала Південному В'єтнамові в його боротьбі проти наїзників. Президент Тіє прославляв у тому листі американських героїв, які віддали своє життя в обороні волі Південного В'єтнаму. Зокрема він дякував президентові Ніксонові за зусилля у справі осягнення замирення та просив допомоги В'єтнамові у закріпленні тамошнього миру.

У СТОЛИЦІ ПІВНІЧНОГО В'ЄТНАМУ ПЕРЕДАВАЛИ цілу ніч з минулої суботи на неділю через радіо умовини перемир'я у В'єтнамі. Комуністичний прем'єр Північного В'єтнаму Фам Ван Донґ проголосив цілий цей тиждень святковим і всі доми мають бути прикрашені прапорами у честь замирення. Комуністичне військове командування буцім-то видало наказ до військ — притримуватися постанов перемир'я.

ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА НЕ ВДОВОЛЕНА, що ЗСА замало уваги присвячують співпраці з країнами Европейської Економічної Спільноти в справах торговельно-фінансових. Німецький міністер фінансів Гельмут Шмідт заявив, що не можливо створити нову міжнародну монетарну систему і співпрацювати без докладної виміни інформаціями з ділянки торгівлі і фінансів. Такого обміну інформаціями, твердив він, нема з Америкою.

ГОЛОВНИЙ ПРОКУРАТОР В ЮГОСЛАВІЇ Д-Р РАНТА МАРІНА ЗАЯВИВ, що уряд значно збільшить ряди поліції „для посилення дисципліни" в краю і кращої боротьби проти порушників правопорядку.

СОВЄТСЬКА ПРЕСА ПОВЕЛА кампанію проти двох нібито несумісних з ідеологією марксизму заінтересувань совєтських громадян: гри в бриджа та гімнастичних вправ за взором індійських йоґів. Мовляв, ані та гімнастика ані ґра в бриджа „не відповідають стилеві життя совєтського громадянина". Совєти твердять, що найбільше „Бриджових клюбів" є у Вільні, Таллінї, Києві, Львові, Тбілісі, але також у Москві й Ленінґраді, та що це „буржуазна гра".

НА ОДНОМУ ОСТРІВЦІ ІСЛЯНДІЇ ПОЧАВ ДІЯТИ вулькан, який загрожує тамошньому містечку й багатьом рибальським оселям. Ціле 200.000-не населення Ісляндії страшенне схвильоване тією подією. Створено табори втікачів і евакуйованих.

ДИКТАТОРСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ СУДАНУ ГЕН. ҐААФАР АЛЬ-НІМЕЙРІ ТВЕРДИТЬ, що тамошні власті виявили і зліквідували змову на його життя, щоб з його убивством пов'язати державний переворот. Арештували одного емеритованого генерала і 11 старшин. Названий президент прийшов до влади у травні 1969 року і його були вже раз скинули, але він здобув назад владу.

Проф. М. Чировський співавтором монографії про філоосфію в економічній думці

Нюарк. — У видавництві The Florham Park Press, Inc. — у Флорґам Парку, Ню Джерзі, появилася англійською мовою монографія п. н. „Philosophy in economic Thought" (Філософія в економічній думці), що її авторами є професори Сітон Голл університету Микола Л. Фр. Чировський та Вінсент В. Мотт. Видано працю в серії Монографій Флорґамського форуму. На зміст цієї монографії склалися три розділи: вступ про теорію і практику, філософічні основи економічної думки та історична спадщина сучасної економічної думки. Завершується ця 108-сторінкова праця бібліографією теми та індексом. Співавтор цієї монографії проф. Микола Чировський є автором ряду праць з економіки й історії, друкованих українською та англійською мовами, в тому числі „Економічні фактори в рості Росії" (1957), „Стара Україна" (1963), „Інтродукція до російської історії" (1967) та інших. Замовляти книжку можна у Florham Park Press, Inc., Florham Park, N. J. 07032.

Новий бюджет ЗСА передбачає обмеження урядових програм та проєктів

Вашингтон. — Поданий на розгляд та затвердження Конґресу новий бюджет ЗСА на 1973/74 роки докладно віддзеркалює політичну і фіскальну філософію президента Ніксона, який від довшого часу інформував про свої пляни у можливо найбільшій мірі обмежити втручування федерального уряду у господарське та соціяльне життя країни. Хоч новий бюджет передбачає збільшення витрат порівняно з минулим господарським роком на 19 більйонів долярів, то все таки, якщо проєкт бюджету буде остаточно схвалений Конґресом, 112 різних програм і проєктів на різних відтинках життя в ЗСА будуть або цілком скасовані, або значно обмежені. Загальна сума видатків передбачена у висоті 268.7 біл. долярів. Враховуючи сподівані прибутки, у черговому фіскальному році бюджетовий дефіцит досягне суми 12.7 біл. долярів, тобто буде на половину менший, як у минулому році. Найбільшу позицію в бюджеті займають витрати на оборону — 79 біл. долярів, на 4.2 біл. долярів вищі порівняно з минулим роком. Надії на те, що з закінченням війни у В'єтнамі будуть зменшені кошти на оборону, не виправдалися з уваги на збільшення платень та інші нові видатки. Бюджет передбачає обмеження у видатках на охорону здоров'я, освіту, наукові досліди та на різні соціяльні програми, заініційовані ще за часів демократичної Адміністрації. У своєму супровідному листі до Конґресу през. Ніксон відзначає, що при опрацюванні бюджету він керувався „принципом повного затруднення" в країні, щоб в той спосіб зробити бюджет „знаряддям для стимуляції впорядкованого економічного розвитку". За словами Президента, „принцип повного затруднення у бюджеті вможливлює фіскальну стимуляцію, коли така стимуляція є необхідна, і дозволяє на обмеження, коли такі обмеження є вказані. Коли глядимо вперед — підкреслює Президент — і коли економія є в стадії піднесення, принцип повного затруднення в бюджеті — а також і здоровий розум — приписують припинення фіскального стимулювання і зменшений бюджетовий дефіцит. Ми мусимо зробити все, що є конечне, щоб таку зміну перевести". Засаднично, коли б бюджет ЗСА не передбачав згаданих обмежень на різних ділянках, тоді по стороні видатків він досягнув би суми не менше як 288 біл. долярів. Для уряду тоді не залишалося б нічого іншого, а тільки або збільшити дефіцит, або підвищити податки, які і так є вже надто високі. Очевидно, з цим в'язалася б поновна загроза неконтрольованої інфляції. Всього цього президент Ніксон хоче уникнути, намагаючися зберегти у своєму плянуванні „середній курс". У своєму зверненні до Конґресу він відкликається до „здорового розуму" американського народу, який промовляє за тим, що „уряд не повинен виробляти в себе звичкя жити понад наявні засоби... Здоровий розум каже нам, що є важливішим заощадити податковий доляр, чим зберегти добру славу бюрократії. Резиґнуючи з програм, які себе не виправдали, ми не закриваємо очей на проблеми, які існують; ми тільки пересуваємо засоби для їх продуктивнішого використання". Закінчуючи своє бюджетове звернення до Конґресу, президент Ніксон пише, що „два роки тому я говорив про потребу нової Американської революції, щоб повернути владу народові і привернути ідею самоуправління для одиниць. Бюджет 1974 року чітко спрямовує нас до цієї мети".

Голова міської ради Москви відвідує Вашинґтон

Вашинґтон. — Сюди прибув з трьохденною візитою В. Промислов, голова московської міської ради як гість Волтера Вашинґтона, посадника американської столиці. В часі відвідин В. Промислов матиме змогу зазнайомитися з адміністрацією Вашинґтону, а також з плянами будови підземної залізниці, що її розпочали вже споруджувати. Як відомо, в 1970 р. Волтер Вашинґтон був гостем голови московської міської ради і при цій нагоді мав змогу зустрінутися з совєтським прем'єром Косиґіном.

Молодь виконала програму Свята Незалежности в Джерзі Ситі

Джерзі Ситі. — Якщо хто мав би сумніви щодо того, що „козацькому роду нема переводу", він міг би їх позбутися на Святі Незалежности для відзначення Роковин 22-го Січня, що його влаштувала місцева українська громада під проводом та стараннями Відділу УККА минулої неділі, 28-го січня, у великій залі місцевого Народного Дому. Десятки цієї молоді, що виконували програму на сцені, як і приявні на залі робили враження великого з'їзду молоді або конвенції молодечої організації. Започатковано свято співом американського й українського національних гимнів у виконанні „Жайворонків" — дівочого хору Осередку СУМА з Ню Йорку під диригентурою інж. Романа Степаняка. Відкрив свято коротким словом д-р Євген Котик, голова місцевого Відділу УККА. Святочну промову виголосив член Головної Управи СУМА К. Василик. Зворушливий „Привіт" з рушниками на тлі співу мелодій „Наша дума" та „Реве та стогне" виконали „Жайворонки" і „Верховинці" — танцювальний ансамбль того ж Осередку СУМА з Ню Йорку під керівництвом хореографа Олега Гензи. „Жайворонки" із солістками Мартою Кокольською-Степаняк, Іванкою Кузів, Лесею Цебрій, Бриґідою Заяць та Іриною Куцою і танцювальний ансамбль „Верховинці" із солістами Дарією Генза, Лілею Сохан, Галиною Лев, Ольгою Чаплай, Мироном Благим, Миколою Волошином і Б. Синенком виконали в дальшому і головну частину програми. Крім їхніх виступів були ще деклямації у виконанні Олі Бойко, Юрка Сохана, Оксани Шеремети і Стефця Воха та виступ дуету бандуристів і тріо „Жайворонків". На початку програми, після „Привітання", пластун Любомир Білик і сумівка Нуся Вох відчитали — на тлі прапорів своїх організацій та відповідно прибраної Володимиром Кухом сцени — проклямації посадника міста д-ра Джордана і губернатора Кейґіла із проголошенням 22-го січня Днем Української Незалежности в місті і стейті. Свято закінчено співом „Не пора". Після концерту місцевий Відділ УККА гостив юних виконавців програми з Ню Йорку.

Тієї ж неділі в місцевій церкві св. апп. Петра і Павла була відправлена співана Свята Літургія в намірені українського народу.

ПІСЛЯ ПРОГОЛОШЕННЯ ПЕРЕМИР'Я ВСЕ ЩЕ ЙДУТЬ БОЇ У В'ЄТНАМІ

Сайґон. — Хоч великі бої у В'єтнамі припинилися, проте в різних пунктах Південного В'єтнаму комуністи не тільки пробували здобути додатковий терен безпосередньо перед підписанням договору „про кінець війни", але й після того підписання продовжували воювати. Південно-в'єтнамське командування навело 450 випадків неспровокованого порушення комуністами перемир'я у перших 24-ох годинах після його підписання. У тих боях вбито понад 200 ворожих вояків. Комуністи збили два гелікоптери і один бойовий джет типу Фантом-4, дармащо ті літаки не переводили ніяких бойових дій. Комуністичні і вільні в'єтнамці одні одним закидають порушування перемир'я. Зокрема бої велися в Ляосі і там американське летунство активно помагало державному війську. Голова Камбоджи Лон Ноль проголосив заклик до комуністів приступити до перемир'я, але лідер екзильного уряду Камбоджи, колишній її голова Нородом Сіянук, який живе у Пекіні, рішуче відкинув той заклик і заявив, що війна у Камбоджи буде продовжуватися за привернення йому втраченої влади. Тим часом до Сайґону почали приїздити члени Міжнародної Контрольної Комісії. Два совєтські літаки привезли першу групу мадярських і польських вояків та цивільних, разом 87 мадярів і 7 поляків. З Індонезії прилетіло 85 індонезійців. Кожне з представництв Канади, Польщі, Індонезії і Мадярщини, членів тієї Міжнародної Комісії матиме по 290 репрезентантів у В'єтнамі. Незалежно від тієї Міжнародної Комісії — у Сайґоні засідатиме Військова Комісія 4-ох учасників війни: ЗСА, Південного і Північного В'єтнаму та В'єтконґу, щоб виготовити подробиці перемир'я та засоби, як його зберегти. Головою американської місії буде генерал Джілбарт Гюм Вудвард, який доказав свою безмежну терпеливість і знання комуністів під час переговорів про перемир'я у Кореї. Траґічну вістку від Пентаґону отримала родина підполковника Віллійма Нолде в Мавнт Плезент у Мічиґені: той підполковник був останнім американцем, який згинув безпосередньо перед проголошенням перемир'я у В'єтнамі, поцілений осколками від комуністичної гранати в містечку Ан Лок. Його смерть підвищила число американських жертв у В'єтнамі під час бойових дій до 45.997.

Віце-президент Еґню відлетів до В'єтнаму

Віце-президент Спіро Еґню відлетів у неділю 28 січня ц. р. до Південої Азії й на Далекий Схід з ціллю задемонструвати, що Америка не залишила на призволяще своїх приятелів в Азії й Океанії. Подорож Спіро Еґню охопить Південний В'єтнам, Ляос, Камбоджу Таї (Сіям), Сінґапур, Індонезію і Малайзію.

31 січня починається конференція про зменшення військ в Европі

Відень. — У середу 31-го січня ц. р. починається у Відні міжнародна конференція про редукцію збройних сил у Середущій Европі. Участь у тій конференції беруть члени Атлантійського Союзу (НАТО) з одного боку та члени комуністичного так званого Варшавського пакту з другого, а саме: ЗСА, Канада, Британія, Західня Німеччина, Бельгія і Голляндія, які тримають свої війська в Середущій Европі, та Норвегія, Данія, Італія, Греція і Туреччина, також члени НАТО, але тільки в ролі обсерваторів. З комуністичного боку повноправними учасниками конференції є СССР, Польща, Чехо-Словаччина, Східня Німеччина і Мадярщина та в ролі обсерваторів Румунія і Болгарія. Західні держави прагнуть, щоб на тій конференції перевести „обопільне і збалянсоване" поменшення військ у Середущій Европі, — Совєти промовчують слово „збалянсоване". Це не тільки формальна, але й сутня розбіжність поглядів. Західні держави вважають, що з уваги на близкість совєтського кордону відкликання одної західньої дивізії повинно бути збалянсоване відкликанням чотирьох совєтських дивізій, — Совєти погоджуються тільки на принцип рівности відкликуваних формацій. Головою американської делеґації став Джонатан Дін, дипломат з Державного Департаменту, але Департамент оборони і Аґенція контролі збросння і роззбросння матимуть там своїх представників. Редукція військ в Европі є одною з передумов панефропейської конференції безпеки.

Не зважаючи на тиск режиму, чеські і словацькі письменники не піддаються

Прага. — Наставлений Москвою й очолений Густавом Гусаком чехословацький комуністичний режим продовжує свою репресивну політику у відношенні до чеських і словацьких письменників, які й далі залишаються в опозиції до режимних вимог. Не зважаючи на безупинні чистки в чехословацькій спілці письменників, і увесь політично-пропаґандивний тиск, заборону видавання творів дисидентських авторів, а то й поліційні репресії, чеські і словацькі письменники, навіть і ті, що залишилися після чисток у рядах визнаної режимом спілки, не піддаються тискові й виступають на оборону свободи думки і слова і навіть на захист тих політичних і культурних діячів, що були репресовані за свою підтримку для Дубчека в час празької весни 1968 року. Востаннє велика група письменників, під проводом таких відомих дисидентів, як Павел Коґут, Вацлав Гавель, Іван Кліма, Людвік Вацулік і Ярослав Сейферт, відомий чеський артист і колишній голова Спілки письменників ЧССР, виступили з петицією, щоб уряд проголосив амнестію. Ще іншою формою опору письменників є їхня відмова включуватися в ряди переорганізованої режимом спілки. Режим заперечує наявність цензури, чи й будь-яких рестрикцій і репресій у відношенні до письменників. Проте ж, міністер культури ЧССР Мілослав Брузек, відповідаючи на запити закордонних журналістів, мусів ствердити, що письменники, які критикують режим, не мають можливости публікувати своїх творів, що книгарні вилучають із продажу їхні вже видані книжки і що існують списки недозволених р[illegible]имом видань. Останнім часом режим започаткував репресивні заходи проти тих письменників, які публікують свої твори за кордоном й одержують за них гонорарі. Згідно з новими приписами, ці гонорарі обкладено тепер такими податками, що автори одержують всього 20 відсотків їх вартости.

ТУСМ ініціює „Тиждень оборони засуджених"

Чикаґо. — Крайова управа Товариства Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського в ЗСА (ТУСМ) у своєму обіжнику з 18 січня інформує про широко закроєну чергову акцію в обороні переслідуваних українських діячів, яка мала б загальнокрайовий характер і була б переведена в днях 18-25 лютого 1973 року. За інформацією Олеся Черіня, голови Крайової управи ТУСМ в ЗСА, цю акцію ТУСМ узгіднив з УККА, українською центральною репрезентацією в ЗСА. В згаданому обіжнику вказується на посилення переслідувань і русифікації в Україні і тому „ми не сміємо мовчати. Наше завдання — ефективно демаскувати новітнє московське лихоліття в Україні, викликати симпатію до невинних українських політичних в'язнів, творити натиск світової громадської опінії". Проголошуючи „Тиждень оборони засуджених", Крайова управа ТУСМ в ЗСА вказує на те, що „в тому Тижні нашим завданням буде вести інтенсивну кампанію інформування впливових американських чинників про поточний стан репресій в Україні, звернути увагу на студентські й академічні сфери, на професійних, державних і громадських діячів, на масову комунікацію, а через неї на ширші кола американського суспільства". Крайова управа ТУСМ передбачає також конкретні демонстраційні акції, які повинні бути належно синхронізовані і переведені в дні 24 лютого. У підготовці потрібні матеріяли інформаційно-пропаґандивного характеру. У своєму обіжнику Крайова управа ТУСМ висловлює впевненість, що українська громада в ЗСА активно підтримає цю акцію, допоможе морально і матеріяльно молодіжним і студентським організаціям, що запевнить успіх „Тижня оборони засуджених".

В-во „Смолоскип" опублікувало брошури в обороні переслідуваних українських діячів

Балтимор. — В-во „Смолоскип", широко відоме зі своїх публікацій матеріялів з України, опублікувало англомовну серію памфлетів „Політичні в'язні в Совєтському Союзі". Досі у цій серії появилися такі матеріяли: „Суди в Україні 1972 р.", „Юрій Шухевич — син українського генерала", „Валентин Мороз — історик", „Ніна Строката — біолог". Кожний памфлет подає інформації про дану особу та про характер обвинувачення і засуд. Крім того, це саме видавництво оформило тексти протестних листів в обороні засуджених, пропонуючи, щоб під цими листами збирати масово підписи та пересилати їх до тих міжнародних організацій, які цікавляться проблемами прав людини, а також до уряду ЗСА. В-во „Смолоскип" висунуло також пропозицію, щоб в обороні засуджених, які є спеціялістами в якійсь ділянці, виступили їх професійні колеги на Заході. У випадку, наприклад, оборони історика Валентина Мороза — повинні включитися історики окремих західніх країн.

Німецький щоденник виявляє справжнє обличчя російського імперіялізму

Відомий німецький щоденник „Франкфуртер Альґемайне Цайтунґ" з 30 грудня 1972 р. опублікував статтю Ернеста Л. Леві н. т. „50 років совєтської національної політики", коментуючи відзначування 50-річчя утворення СССР. Велика стаття, що займає майже півтора сторінки цього впливового німецького часопису, подає факти про московську ґеноцидну політику в минулому і на сучасному етапі і про пляни совєтського режиму оформити „совєтський народ", в якому розплилися б всі народності і нації СССР. Багато місця відведено в статті національній політиці Москви на українських землях. Е. Л. Леві підкреслює, що немає різниць в національній політиці Сталіна, Хрущова, чи Брежнєва. Він пише, що „наслідники Хрущова нічого не зробили такого, на основі чого можна б було неросійським народам Совєтського Союзу припускати, що вони тепер знайшлися вирівняні в правах з великорусами. Навпаки! Як в сталінський період, так і сьогодні зобов'язує теза про „російський народ, як старшого брата" і як в минулому, так і тепер темп насильної русифікації не змінився.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

„ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ" В ПОКІПСІ

Покіпсі, Н. Й. — Посадник міста Покіпсі Джек Економу видав проклямацію, якою проголосив день 22 січня 1973 року „Днем Української Незалежности" в тому місті, закликаючи всіх взяти участь у святкуваннях. У проклямації докладно вияснено причини, чому українці поза Україною святкують 22 січня 1918 і 1919 років, сказано про боротьбу України проти російської імперії. Про проголошення „Дня Української Незалежности" в Покіпсі подбав п. Павло Недвелл.

ДОПОВІДЬ ПРОФЕСОРА ОМЕЛЯНА ПРІЦАКА В УВАН

Ню Йорк. — Комісія для вивчення історії українсько-жидівських взаємин при Українській Вільній Академії Наук у ЗСА влаштовує в неділю 4 лютого ц.р. наукове засідання з доповіддю професора Гарвардського Університету і голови Центру Українських студій у Гарварді д-ра Омеляна Пріцака на тему „Жидівство та гелленізм у Східній Европі в часи до постання Київської Держави". Початок засідання о год. 4-ій по полудні. Відбудеться воно у приміщенні УВАН при 206 100-а вулиця в Ню Йорку.

ПОМЕР ПРОФ. М. ГНАТИШАК

Рочестер, Н. Й. — У вівторок, 23 січня ц. р. по полудні помер тут проф. Микола Гнатишак, член Українського Історичного Товариства, автор розвідки про державні гроші України, що її друк саме закінчується, та активний співробітник Українського Музею в Клівленді, де він започаткував та розбудував відділ нумізматики й боністики. Похорони відбулися в п'ятницю, 26-го січня, на місцевому цвинтарі Мавнт Гови.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Перед другим СКВУ

26-28 січня в Торонті відбулася шоста і остання пленарна сесія Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців, обраного на 1-му Конґресі в листопаді 1967 року. На цій сесії третя з черги Президія Секретаріяту (европейська) зробила підсумки своєї діяльности за 1972 рік, а також прийняла постанову про скликання Другого Світового Конґресу Вільних Українців в листопаді 1973 року.

Протягом найближчих місяців по усіх країнах українського поселення проходитиме підготова до чергового світового українського з'їзду, який повинен бути не тільки однією з чергових маніфестацій загальноукраїнського порядку, але й особливою подією в житті українського суспільства за межами України, яка має внести щось нове, посилити наші важкі змагання за збереження в діяспорі української ідентичности, за розвиток наших поселень, щоб могти не тільки продовжувати, але й постійно скріплювати наш вклад в оборону прав українського народу на політичну незалежність і суверенність.

Треба вітати постанову шостої пленарної сесії Секретаріяту СКВУ надати черговому конґресові виразно ділового характеру і намагатися знайти певні розв'язки та проєкції на майбутнє, коли йдеться про політику чергового Секретаріяту СКВУ на відтинку діяспори і у відношенні до потреб та вимог українського народу в Україні. Маючи це на увазі, вважаємо, що у тому проміжку часу, який відділяє нас від чергового конґресу, ми повинні розгорнути широку дискусію на тему завдань СКВУ. Ми повинні критично приглянутися дотеперішній діяльності першого Секретаріяту, вивчити позитиви і неґативи цієї діяльности і порядком такого обміну думками причинитися до накреслення позитивної програми праці на майбутнє. У цій дискусії повинні взяти участь усі країни нашого поселення, щоб ідею СКВУ довести до найширших мас і щоб з цією ідеєю пов'язати інтереси всіх наших поселень.

СКВУ має виконувати незвичайно важливу функцію координатора українського громадського життя в діяспорі і найвищого не тільки речника і репрезентанта українського суспільства за межами України, але й оборонця прав українського народу на волю і незалежність. Все це зобов'язує, і тому передконґресовий період повинен бути якнайкраще використаний для відповідної підготови.

Почуття полегші

Підписаний минулої суботи пакт про „закінчення війни і відновлення миру" у В'єтнамі не може нікого захоплювати. Ствердив це і президент Ніксон, заявивши в розмові з лідерами Конґресу, що цей компроміс „крихкий". Свідчить про це також підхід до нього всіх воюючих сторін: кожна з них приписує собі „перемогу". Тому ніхто не є таким наївним, щоб вірити, що це вже встановлено ґранітний мир, і то не тільки у В'єтнамі, але й в Ляосі, Камбоджі та на всьому Півдні Азії. Тим то передбачено у цьому договорі створення складної машини, щоб оте замирення зробити дійсним.

У столиці Південного В'єтнаму урядуватиме Військова Комісія з учасниками ЗСА, обох частин В'єтнаму й В'єтконгу. Наскільки реально президент Ніксон оцінює шанси цієї Комісії свідчить факт, що на голову американської делеґації він призначив генерала Джілберта Гюма Вудворда, який свою безмежну терпеливість і впертість виявив у переговорах про перемир'я в Кореї. Водночас діятиме Міжнародна Контрольна Комісія, членами якої є Канада, Індонезія, Польща й Мадярщина. Третім чинником стабілізації миру у В'єтнамі має стати Міжнародна Конференція в справі В'єтнаму, яка повинна зібратися 20 лютого ц. р. у Парижі або Відні.

Всі здають собі справу з віроломности комуністів. Але могутнім чинником у користь збереження миру є настрій у всьому світі. Всі відчули полегшу. Комуністична, як і вільна частина В'єтнаму докраю втомлені війною. Комуністична сторона теж мусить рахуватися з цим психологічним моментом. Зруйнувати створену у Парижі — хай і крихку — підставу для миру — це значить наразити собі ввесь світ. Москва й Пекін, яким залежить на взаєминах із ЗСА й іншими країнами Заходу, напевно не захочуть змобілізувати проти себе світову опінію. В'єтнамські комуністи також свідомі, що їхні люди прагнуть відбудови зруйнованої країни, а не нової хвилі важких американських налетів. Не тільки в Америці відправляли по всіх святинях Богослужби з подякою за мир, але й Північний В'єтнам протягом цілого тижня святкуватиме проголошене перемир'я. Після такої довгої і важкої війни треба й важких зусиль, щоб завести мир.

НА ПОЧАТКУ ВИБОРЧОЇ КАМПАНІЇ У ФРАНЦІЇ

Париж. — Передвиборча кампанія у Франції офіційно почалася. Це значить, що всі політичні угруповання відбувають збори. Між противниками відбувається дискусія через радіо, що треба окремо згадати, бож радіо у Франції державне, і обидві сторони мають по 9 годин антени, а менші групи ледве по кільканадцять хвилин. Останнього тижня відбулися чергові великі збори наявної більшости й опозиції, на яких складено програмові заяви, що і являють тепер основний предмет дискусії в пресі та в розмовах, на засіданнях робітничих синдикатів тощо.

Інститути дослідження прилюдної опінії, зараз же після програмових заяв, провели анкету. Вона виявила, що настрої не змінилися. Запитані висловилися на 46 відс. за ліву опозицію (при чому соціялісти мають маленьку перевагу над комуністами), 38 відс. за наявну більшість, т. зв. реформатори, тобто ліві, що не пішли на союз з компартією, 14 відс. і правиця — по 2 відс. Це означає, що зформульована минулого тижня соціяльна й політична програма більшости, а зокрема тверда заява президента Ж. Помпіду, не змінили настроїв. Можна сказати — навпаки.

Найперше: більшість коментаторів вважають за помилку заяву президента, що її він склав на пресконференції 9 січня про те, що у випадку перемоги лівої опозиції він однаково залишається президентом і призначить прем'єра. Якщо ліва більшість у майбутньому парляменті провалить цей уряд, то він розв'яже парлямент і накаже провести нові вибори. Така рішучість імпонує лише дуже завзятим ґоллістам. Загал же вважає це за брак толеранції і недемократичність, яка не сприяє ґоллістам.

У зв'язку з цією заявою президента деякі коментатори вважають, що він порушив традицію нормальних демократичних відносин. Що це значить?

Роже Пріюре вважає, що відразу після війни Франція жила в атмосфері політичної громадянської війни. Відбувалися процеси проти коляборантів з часів війни, був дух помсти. Далі підсилилось напруження через колоніяльні війни, що їх Франція вела в Альжирі та Індо - Китаї: одні були за війну, інші проти, одні одних вважали „зрадниками" чи „фашистами".

Закінчення війни в Альжирі змінило клімат. Де Ґолль правив як монарх, але монарх толерантний. Його відхід внаслідок висліду голосування свідчив, що Франція стоїть в ряді великих демократій.

Після заяви Ж. Помпіду з 9 січня повертається атмосфера громадянської війни. Він не думає поступатися перед настроями й бажаннями (евентуальними) опозиції і хоче правити крайньою силою тільки параграфу. Про противників лівиці говорив він з нетолерантністю, навіть з блиском ненависти в очах, що не личить голові держави. Ця аналіза ніяк не сприяє привернення симпатії широкого загалу більшости. А ця аналіза має послух у масах.

Лівиця веде свою кампанію дуже зручно. Франція — пребагата країна. Різні міжнародні інститути обраховують, що вона розвивається настільки швидко під господарським оглядом, що незабаром стане багатшою від Західньої Німеччини. Отже, проблема, як звичайно, у розподілі дібр. І тут ліва опозиція має ту перевагу, що обіцяє те, чого не здійснив уряд. Вона уважає, що це можна здійснити, обмеживши прибутки великого капіталу.

Більшість висунула тепер свою соціяльну програму, яка обіцяє ще більше, але без будь-яких обмежень великого капіталу чи будь-якої зміни в системі капіталістичного господарства. Слушно лівиця питає: звідки ж візьмуться засоби? Тобто — ваші обіцянки, це лише виборча пропаґанда, бо ви не думаєте змінювати метод, а коли не думаєте змінити метод, то що може радикально змінитися?

1969 р. тодішній прем'єр Шабан - Дельмас висунув ідею „нового суспільства". Тепер більшість свою виборчу пропаґанду заякорює на арґументі, що осягнення цієї мети вимагає стабільности влади. Як приклад подають поступ Швеції, в якій соціялісти правлять від 1934 року безперебійно і осягнули те, чого не осягнула жадна інша країна в Европі. Але програма більшости якась несуцільна. Самі цифри не переконують. Загал у великій мірі втратив віру в здатність ґоллізму без де Ґолля провести ті реформи, які хотів він провести і на яких його провалено.

Не малу ролю грає у пропаґанді справа союзу соціялістів із комуністами. Але комуністи раз-у-раз заявляють, що т. зв. спільна програма з соціялістами не має на меті будувати ні комунізму, ні навіть соціялізму. Идеться лише про „авансовану демократію", яка обмежить владу капіталу. Щойно в майбутньому зовсім леґально буде рішено, чи Франція має йти до соціялізму, чи ні.

Таким чином сьогодні можна сказати, що більшість знаходиться виразно в обороні й навіть у відступі. Чи станеться якийсь рішучий зворот за найближчих шість тижнів? Важко сказати. Франція часто робить несподіванки, може зробити її й цим разом. Підбатожені заявою Ж. Помпіду, яку вважають за образу, ліві кинули всі сили на виборчу пропаґанду.

(Закінчення на стор. 8-ій)

Леонід Полтава

ПРОЯВИ ДУХОВОЇ КРИЗИ

У совєтській пісні сказано, що немає такої другої країни на світі, „где так вольно дышит человек". Правда, знаємо протилежне. У світі напевно не існує країни, в якій селянин не мав би права поселитися в місті лише тому, що він селянин, — в СССР селянство приковане до колгоспної землі. Випускники вищих навчальних закладів у всьому світі шукають собі працю, де можуть і де бажають — в СССР їх посилають „контрактово" на 2-3 роки, куди потрібно режимові, не рахуючися з уподобаннями людини. Добре оплачувані державою в СССР мистці, письменники, артисти повинні дути в партійну дудку, і там немає вибору: дудка — або „Сибір неісходима". Коли ж взяти до уваги, що в комунізм, як учення і програму, напевно вже ніхто в СССР не вірить, а нерозв'язане національне питання лише доливає оливи до вогню, то не дивниця, що серед населення імперії панує пиятика, отупіння, байдужість і забріханість, бож коли держава обдурює, то „чому не можу і я?" Частина населення багатонаціонального СССР шукає рятунку від духового голоду в підпільних церквах, ще інша — в „Самвидаві", а є й такі, які нічого не шукають. Серед таких різних категорій вирізняється дедалі більша група молоді, яка сміється з самого слова „комсомол" і яка старається — бож треба якось заповнити порожнечу духа і прикрасити сірість щоденного життя-буття — наслідувати молодь Заходу в далеко не кращих її зразках.

Така категорія молоді існує і в Україні. Юнаки запускають довге волосся, або „патли", як там кажуть; дівчата й хлопці ходять у „блу-джінсах" або підробках під американського типу штани; танцюють „твіста" і „шейка", полюють через радіо за новинками з-за кордону, — не політичними, бо звідки, з якої станції вони могли б їх почути? Ця категорія молоді знає напам'ять біографію Прістлі і знає, що діється з „бабусею Марлен" (Дітріх), хто і за що виграв конкурс краси. Більшість юнаків і дівчат того типу ходять із транзисторами, магнетофонами або ж сходяться до тих, хто їх має, щоб послухати найновіший „біт". Молоді люди з цієї категорії стараються не працювати, бо за чесну працю навіть вижити важко, і тому вони або висять на шиї у батьків, у більшості випадків заможних (комуністів, директорів фабрик тощо), або „торгують" з-під поли, або вдаються до бандитизму. Нині вулицями Києва, Харкова, Одеси, Львова так само мчаться поліційні авта з сиренами, як і вулицями американських та інших великих міст, можна почути стрілянину в банках, можна натрапити на кимось убиту людину. Маштаби злочинности кримінального типу в СССР менші, як у ЗСА, але вони зростають.

За західніми зразками серед молоді в Україні розповсюдилася мода мати ґітару. Олімпієць - фізкультурник Валерій Борзов писав у „Молоді України" з 11 січня 1973 р., що „тепер ґітари дістати в крамницях неможливо, бо їх розхапали хлопчаки". Він згадує і про „патлатих", і все скидає на „моду". Це нібито тільки „мода", що батьки масово віддають своїх дітей в Україні вчитися англійської мови, хоча слово „мода" тут не на місці. Але є, звичайно, й елементи моди, і про це Борзов згадує: „Буде ще й ще мода. І нарешті виростає людина, вдягнена у картату сорочку або в олімпійський костюм, у руках модна спортова торбинка або ґітара і зачіска, як у Беста або в Рафаеля. Але чому вони всі такі однакові, ті модні хлопці? Чому вони чіпляються за свої модні зачіски і модні вбрання, чому з криком відстоюють своє право на довгі патли? Чи не тому, що у них нічого більше немає?"

Напевно в більшості випадків саме тому, що у них нічого більше немає! У тих молодих людей, які виросли під большевизмом, немає віри ідеологічної, себто в комунізм; немає віри релігійної, бо режим забороняє; немає віри в свою націю — бо режим виховує в псевдоінтернаціоналістичному дусі поклоніння перед російською мовою і культурою; немає віри й довір'я до самих себе — і тому вони наслідують когось. Але наслідують ще й тому, що їхні далекі, заокеанські ровесники — вільні, а вони — ні. Як не парадоксально звучить, але молодь на Заході запускає „патли" через переливання поза вінця індивідуальної свободи, а в СССР — через відсутність індивідуальної й інших свобід. Тут і там — протест, лише причини й бажання цілковито різні.

До перманентної кризи у сільському господарстві, відколи Москва зорганізувала штучний голод у 1932-33 роках та завела в Україні й інших частинах СССР колгоспи, долучується наростаюча духова криза. Вона особливо небезпечна для Москви, бо хліб можна купити в Америці й Канаді, а віри купити не можна. В області духа, ідеології серед мас молоді в Україні існує порожнеча. Тому Москва рішуче виступила проти обміну людьми та ідеями із Заходу, проти вільних телевізійних програм із Заходу, бо в ЦК КПСС здають собі справу, що коли серед мас молоді духовна порожнеча, то така молодь здатна вбирати в себе будь-які ідеї. Тому й наростаючий крик Москви за „посилення боротьби проти українських буржуазних націоналістів", тому такі жорстокі розправи з Валентином Морозом, Юрієм Шухевичем та багатьма іншими.

Прояви духової кризи існують не тільки в СССР. Вони великою мірою є й на Заході, але різні причини такі прояви породжують. „Патлачі" на Сході і „патлачі" на Заході — хоча їм і притаманне спільне шукання кращого, гуманнішого світу, насправді різні типи людей. На Заході — криза від пересичення, на Сході — від голоду, у всіх його найрізноманітніших проявах.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЩЕ ПРО „ГАРВАРД — І ЩО ДАЛІ?"

Стаття д-ра Богдана Цимбалістого „Гарвард — і що далі?" („Свобода" з 22 грудня 1972 р.) порушила такі важливі питання, що біля них годі перейти мовчки. На цю статтю відгукнулися вже В. Петришин і І. С. Коропецький, що в свою чергу висловили цікаві думки, внесли доповнення і конкретні пропозиції відносно проєкту постійнодіючої Української Фундації.

Заголовок статті „Гарвард — і що далі?" такий вдалий, що він не тільки точно передає інтенції автора, але й знаменито віддзеркалює стан нашої еміґрації та її ставлення до першої в ЗСА української катедри. Наша громада прийняла Осередок Українських Студій при Гарвардському університеті з ентузіязмом і підтримала його значними фінансовими пожертвами. Вона вважає його немовби завершенням зорганізованого життя нашої еміґрації. І в певному сенсі він ним і є. Навіть дуже критично наставлена молодь поставилася до цього почину нашої еміґрації з респектом. Вона й була ініціятором і головним рушієм цієї акції. Гарвардський Осередок загально вважається немовби найвищом досягненням нашої еміґрації. Звідси й питання, яке висловив д-р Цимбалістий, але воно є питанням всієї нашої спільноти: Гарвард — і що далі?

„Свобода" вже принесла вістку про те, що потрібну суму 1,800.000 долярів зібрано і три катедри при Гарвардському університеті — вже доконаний факт. Тепер уже можна говорити про ці справи спокійно, без послаблення ентузіязму, потрібного для збіркової акції.

Прикметою ентузіязму є завжди односторонність, яка часто дещо змінює перспективу. Бо хоч яким важливим для нашої спільноти досягненням є три українські катедри при Гарвардському університеті — вони тільки частина нашого життя і наших можливостей. Паралельно з Гарвардом, а треба сподіватися, що в недалекій майбутності й з іншими українськими студійними центрами, що через шляхетну ривалізацію будуть одне одного взаємно стимулювати, постійно творяться вартості, хоч, з огляду на їх індивідуальний характер, ми їх часто не завважуємо і недоцінюємо їх ваги.

За останні десятиліття наша спільнота збагатилася поважним (хоч у відношенні до населення все ще замалим) числом людей, що мають поважні професійні досягнення, а з тим часто й значні впливи в країнах їх поселення. Це не тільки їх особисті досягнення, це досягнення нашої спільноти. Це дорога кожної еміґрації, це дорога і нашої.

Звичайно, завчасно говорити про розподіл фондів ще не існуючої фундації. Але ідея фундації самозрозуміла, і вона таки конечна, що скорше чи пізніше буде зреалізована. Тому вже тепер можна говорити про засяг її діяльности, тим більше, що дискусія на цю тему допомогла б не тільки уточнити напрямні, але й приспішити реалізацію самої фундації.

Але фундація, хоч яким важливим вона буде досягненням нашої еміґрації, — тільки засіб, і тільки від її спрямування залежатиме, наскільки вона себе виправдає.

Побіч багатьох — уже намічених функцій запланованої фундації чи не найважливіша — активно заохочувати нашу молодь студіювати, достатніми стипендіями допомагати їй розвивати вроджені здібності і тим уможливити їй (у різних ділянках вибору) нормальний професійний ріст.

Однаково важливим було б опікуватися нашими старшого віку вченими і взагалі культурними діячами, допомогти їм створити умовини, в яких вони могли б продовжувати свої праці, і створити їм можливість їх публікувати.

В. Петришин і пропонує між іншим, щоб майбутня фундація давала стипендії студентам українознавчих студій. Але чому не студентам, наприклад, фізики, хемії чи математики, таких важливих ділянок у нашому зрізничкованому і технічно зорієнтованому житті? Або чому давати дотації тільки за написання праць з українською тематикою? Таке обмеження прямо запрошує наших і не наших „експертів від пристосування до вимог" писати праці плоскої пропаґандивної утилітарности, від яких у нас аж роїться. Недоцільність тематичного обмеження ще наглядніша у мистецтві. Коли б, наприклад, підтримували ми розвиток літератури, пластичного мистецтва чи музику тільки з українською тематикою, ми елімінували б з нашого життя львину частину нашого творчого потенціялу. Бо з кожної теми, гідної нашої уваги, може й більшу вагу має та, що є рівночасно і „наша і ваша".

Хтось скаже, що ми забідні, щоб піддержувати справи загального характеру. Але можна сказати також, що ми забідні, щоб їх не піддержувати. Бо справа не так у матеріяльній підмозі, як в активній участі, а передусім в самому наставленні. Ми користаємо із загальнолюдських надбань, то

(Закінчення на стор. 7-ій)

УКРАЇНСЬКИЙ ВІСНИК

ВИПУСК VI

Березень 1972

(24)

ІВАН СОКУЛЬСЬКИЙ

Портрет і автобіографію його дивіться в альманасі „Вітрила — 67" — син тієї землі, що колись ростила і плекала запорожців.

Вдивіться в риси цього високочолого ставного юнака з характерним урочисто-святковим виразом обличчя — так, наче він щойно зважився стати на вузько-круту і незайману білу стежку над прірвою, де кожен крок веде вгору і до життя, а другий так само певно стає на краю... Але погляньте, які в нього кришталево-чисті очі! В них світиться навіки складена присяга Богові Правди.

Іван Сокульський — запам'ятаємо це ім'я. Це один з найближчих братів Василя Симоненка. Але в житті вони розминулись: Василь раптом злетів зі своєї білої стежки і став іменем. Іван Скульський тільки-но підходив до неї саме в той час, коли затикали щілини барокамери для налагодження в ній серійного випуску стерилізованих віршів.

Звичайно, на плечах Василя Симоненка та поетів його кола йому нині легше рости як поетові. Але наскільки важче жити як поетові, як нестерпно тяжко жити як поетові, можемо судити з його віршів — з того, що вони не друкуються, зрештою, з того, що він уже півроку під слідством у Дніпропетровському КДБ.

Очевидно, там його перевиховують саме як поета громадської теми, як людину, вразливу на народне горе і людський біль.

В часи Василя Симоненка поезією ще займалась преса – нині громадську поезію і прозу передано в те секретне відомство, яке займається героїчним викриттям, виловлюванням і знешкодженням шпигунів та диверсантів. Люди, не дипломовані в літературі, вони не претендують на пресу, зате каламутно-секретними каналами пустили чутку між наляканого обивателя, що затримали і „викрили ворога, який хитро приховувався від народу"...

Так само, як у „Лихих людях" Панаса Мирного — „по базарах прокотилася чутка, що піймали лютого ворога темних людей, що виробляв фальшиві гроші". Тим часом діти, що знають ту повість з читанки, вже розуміють, що насправді впіймали Петра Телепня за те, що він хотів одверто і прямо говорити з народом і ділити з ним його болі.

СМЕРТЬ ПАТРІОТКИ

12 липня 1971 року у Києві на 30-му році життя померла українська патріотка, талановитий педагог і активіст українського громадського життя Валентина Василівна ПЕТРІЄНКО.

1971 року навчалася в Київському педінституті. Разом із студентом Б. Рабовличем та ін. стала ініціятором створення студентського мандрівного хору „Жайворонок", який відіграв помітну ролю в національно-культурному відродженні початку 60-х років у Києві.

У перші роки хором диригували на громадських засадах М. І. Молдавін та студент консерваторії Володимир Коноценко.

Валентина Петрієнко була незмінним членом ради хору, багато енергії віддавала залученню в хор нових членів, організації мандрів хору по Україні, пропаганді рідної пісні та думи. Користувалася загальною любов'ю, хористи звали її „Валя-Рада".

Влітку 1962 року міське хорове товариство фінансувало хор і дозволило йому поїздки по Україні. Такі походи і поїздки по українських містах і селах відбувалися влітку 1963, 1964, 1965 років і багато дали для пробудження національної свідомости, любови до рідного слова і рідної пісні. Велика організаційна заслуга в цьому належить Валентині Петрієнко.

1965 року на хор посипалися репресії. Хору не дали приміщення для репетицій, і до 1968 року хористи збиралися на приватних квартирах, у різних випадкових приміщеннях.

В 1968 році в хор було послано диригента із завданням задушити всяку ініціативу в колективі. Хорові заборонено походи по Україні, виступи на вулицях, участь у веснянках і купалах. Студенти до хору не залучуються.

В. Петрієнко боляче пережила занепад „Жайворонка", але хору не залишила, шукаючи шляхів для виведення хору із кризи. Водночас зацікавилася новоствореним фольклорно-етнографічним хором „Гомін", що деякою мірою перебрав на себе колишню ролю „Жайворонка", почала відвідувати репетиції „Гомону".

Після закінчення інституту Валентина працювала завідувачкою дитячим садком підсобного господарства „Чайка" при ЦК КПУ. Вела повсякденну роботу по навертенню зденаціоналізованих українців до рідної мови, культури, прищеплювала почуття національної і людської гідности.

Не обмежуючися дитячим садком, вела роботу в цілому підсобному господарстві. Влаштовувала колядки, вечори української народної пісні тощо. В колективі її любили за щирість, увагу до людей, ніжність до друзів, енергію в роботі.

Валентина Петрієнко померла від ревматизму, який перекинувся на серце. Залишилася самотня мати, що працює прибиральницею.

Хоч ім'я Валентини Петрієнко не було широко відомим, бо робила вона щоденну, непомітну роботу, її по праву відносять до покоління шестидесятників, які почали будити приспану національну свідомість.

**

Похорон Валентини Петрієнко зібрав велику масу людей. Провести її в останню дорогу прийшли всі працівники підсобного господарства „Чайка" з родинами, прийшли київські друзі й знайомі.

Щоб віддати останню шану своїй „Валі-Раді", приїхали колишній диригент „Жайворонка" Мусій Молдавін, колишній художній керівник хору Борис Рябокляч. З Черкас прибув колишній диригент хору Володимир Коноценко. Приїхали на похорон друзі Валентини з різних міст Радянського Союзу.

О 16-й годині труна була встановлена в саду на подвір'ї по вулиці Капітанівській, 2. На віці труни — рушник, хліб і червона калина — ці традиційні символи українського духу.

Ветерани „Жайворонка" проспівали „Реквієм" композитора Л. Ященка та сумні українські пісні. Найвірніші друзі взяли труну на руки і під звуки траурного маршу понесли до автобуса.

На центральному кладовищі відбувся мітинг. Спочатку якийсь начальник сказав, що промовляти ніхто не буде, бо „забули" буцімто дома папірці з текстами промов, затвердженими парткомом підсобного господарства... Однак, друзі Валентини зігнорували таку вказівку і почали говорити без усяких папірців.

З прощальною промовою виступив працівник міського хорового товариства Мусій Молдавін. Він відзначив, що Валентина любила над усе свій народ, його пісню, і любов цю передавала іншим.

(Продовження буде)

ПРОТОКОЛ

З РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ У. Н. СОЮЗУ, ЯКІ ВІДБУЛИСЯ В ДНЯХ 22-го ДО 26-го ТРАВНЯ 1972 РОКУ, НА „СОЮЗІВЦІ", КЕРГОНКСОН, Н. Й.

(13)

ЗВІТ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОЇ КОНТРОЛЬНОЇ КОМІСІЇ

ЗВІТ ГОЛОВИ ГОЛ. КОНТРОЛЬНОЇ КОМІСІЇ І. ГЕВРИКА

І знову мені, як головному контролерові приходиться здавати звіт на наших річних нарадах Головного Уряду.

Крім функції головного контролера, я ще є секретарем 445-го Відділу у Вінніпеґу і головою Округи УНС для Західньої Канади, а також представником УНС до Президії Комітету Українців Канади.

Минулий рік в історії УНСоюзу Західньої Канади був не найгіршим. Вініпезька Округа виконала свою квоту членської кампанії. До цього успіху причинилася поїздка заступника головного предсідника на Канаду сенатора Павла Юзика, обласного організатора В. Дідюка та постійного організатора Л. Вовка й бувшого організатора В. Гірняка. На цей успіх мали вплив наради головних урядовців, які відбулися в Давфині і на, які були запрошені: Л Вовк, М. Наконечний, Т. Войтків і інші. З терену Канади треба згадати С. Куцу, Я. і А. Буріїв, В. Шарана, Б. Зорича, П. Дякова, Е. Омельченка і ряд інших працівників, які доповнили ці успіхи приєднаням більшого чи меншого числа членів. Я приєднав в минулому році одинадцять членів.

На Давфинському Фестивалі я зорганізував кіоск УНСоюзу, в якому наші працівники, як: В. Дідюк, Д. Попадинець та член Округи Д. Ріпак і я роздавали літературу про УНС та інформували відвідувачів про діяльність та значення УНСоюзу для нашої спільноти.

На зборах Клюбу Українських Бизнесменів і Професіоналістів я роздавав літературу про УНС.

Брав активну участь в засіданні Канадського Представництва УНС в Торонті, та в Загальних Зборах Дітройтської Округи і виголосив коротку доповідь.

Брав участь в Загальних Зборах Осередку Української Культури й Освіти.

Мав я теж честь репрезентувати УНС на цілому ряді різних імпрезах у Вінніпеґу і поза ним: на Святі Державности, на Конвокації Колеґії св. Андрея, Конференції УНО в Торонті, на бенкеті КУК в пошану бувшого прем'єра Канади І. Діфенбейкера, 20-річчя Ліги Визволення України, 50-річчю УВУ. Брав участь в Академії 30-річчя відновлення Української Державности, в Конвенції Взаємної Помочі і Братства св. Миколая. Брав участь в ювілеї „Нового Шляху".

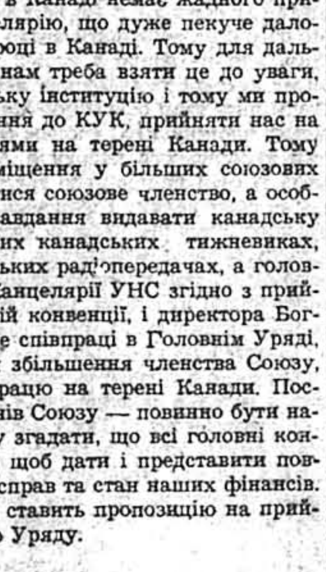
Для пропагування УНС на Заході Канади написав статтю про УНС до популярного на цьому терені тижневика „Канадійський Фармер".

Крім згаданих праць, яким присвятив я найбільше часу, беру теж активну участь в громадському житті та діяльності поодиноких організацій на терені нашого міста і провінції.

До свого раніше надрукованого звіту мґр Іван Геврик додав наступні слова:

Я, як кожний з нас, так і Контрольна Комісія, маємо свій звіт надрукований. Тому не буду подавати подробиці. Я хочу сказати, що згідно з постановами статуту, Контрольна Комісія перевела перевірку майна і діловодства Союзу в днях 9-14 серпня 1971 р. та 20-21 березня 1972 р. Кожний з нас мав приділений свій відділ, який контролював, за який особисто відповідає. Резолюції цілої Контрольної Комісії будуть подані пізніше і тому кожен головний контролер, що здаватиме звіт, є відповідальний сам. Я хочу коротко подати деякі завваги щодо Канади. З жалем треба ствердити, що сьогодні в Канаді немає жадного приміщення на канадську канцелярію, що дуже пекуче далося вже відчути в минулому році в Канаді. Тому для дальшого росту Союзу в Канаді нам треба взяти це до уваги, Нас уважають за американську інституцію і тому ми просимо, і ми вже внесли прохання до КУК, прийняти нас на рівні з великими організаціями на терені Канади. Тому мусимо набути союзові приміщення у більших союзових осередках, де могло б сходитися союзове членство, а особливо молодь. Перед нами завдання видавати канадську Трибуну Союзу в українських канадських тижневиках, оголошення Союзу в українських радіопередачах, а головно відновлення Канадської Канцелярії УНС згідно з прийнятою резолюцією на минулій конвенції, і директора Богдана Зорича. Потрібно більше співпраці в Головнім Уряді, потрібно зробити заходи для збільшення членства Союзу, потрібно переорганізувати працю на терені Канади. Постійно збільшувати число членів Союзу — повинно бути нашою метою. Я хочу при тому згадати, що всі головні контролери доклали всіх зусиль, щоб дати і представити повний образ ведення союзових справ та стан наших фінансів. Головна Контрольна Комісія ставить пропозицію на прийняття звітів членів Головного Уряду.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО КОНТРОЛЕРА ІВАНА ВИННИКА ЗА 1971/1972

Як контролер Українського Народного Союзу брав участь в чергових конвенціях, зборах, засіданнях, нарадах, комісіях і перевірках:

18 березня 1971 70-та Річна Конвенція Братського Конґресу стейту Ню Йорк в Статлер Гілтон готелі. — делеґат УНС.

5-10 квітня 1971 р. річна перевірка діяльности УНС за 1970 р.

10 квітня 1971 р. спільне засідання Екзекутиви з Контрольною Комісією. На цьому засіданні подано ряд побажань відносно дальшої діяльности УНС.

4 червня 1971 р. Організаційні Збори Метрополітального Окружного Комітету Відділів УНС великого Ню Йорку й околиці. Подано інформацію про УНС.

24-28 травня 1971 річні наради Головного Уряду на Союзівці.

28 травня 1971 р. звіт голови Фінансової Комісії і затвердження бюджету.

28 травня 1971 р. перевірка господарської частини Союзівки. Схвалення суми $50,000.00 позички на ремонти, холодільну систему і придбаня конечного устаткування.

9-14 серпня 1971 р. піврічна перевірка діяльности УНСоюзу.

13 серпня 1971 р. спільне засідання Екзекутиви УНС з Контрольною Комісією. Передискутовано побажання Контрольної Комісії.

22 серпня прогулянка на Союзівку.

8 грудня 1971 нарада секретарів і делеґатів великого Ню Йорку й околиці в справі посилення кампанії в приєднуванні членів.

Участь в Звичайних Загальних Зборах 5-го Відділу УНС ім. св Миколая в Асторії. Привіт від УНСоюзу.

Участь в Звичайних Загальних Зборах 194 Відділу УНС „Свобода" в Ню Йорку. Привіт від УНС.

16 березня 1972 р. 71-ша Річна Конвенція Братського Конґресу стейту Н. Й. в Статлер Гілтон готелі, в Ню Йорку.

20-25 березня 1972 р. річна контроля діяльности УНС за 1971 р.

21 березня 1972 р. спільні наради з Екзекутивою і архітектами інж. Юліяном Ястремським і інж. Аполінарієм Осадцою і Контрольною Комісією в справі будови 15-ти поверхового будинку, та зв'язані з тим труднощі.

24 березня 1972 р. спільне засідання Екзекутиви УНС з Контрольною Комісією. На засіданні поінформовано Екзекутиву про переведену перевірку і заподано в загальних нарисах виконання бюджету. Найбільше уваги віддано справам приєднування нових членів, стверджуючи при цьому, що власне від постійного збільшування членства УНС залежить дальший ріст організації.

З місцевої союзової праці слід подати, що брав участь в Окружних Нарадах і Зборах Відділів УНС великого Ню Йорку, на трьох таких нарадах виступав з відповідними інформаціями і побажаннями.

На Зборах 194-го Відділу УНС „Свобода", в якому займаю пост голови Контрольної Комісії, був предсідником Звичайних Загальних Зборів і зложив привіт від Головного Уряду УНС, інформуючи при цьому про пророблену працю і побажання УНС до членства.

Крім союзової праці, від ряду літ займаю відповідні позиції в суспільно-громадському житті:

Голова Контрольної Комісії Українського Конґресового Комітету Америки.

Голова Контрольної Комісії Головної Управи Організації Оборони Чотирьох Свобід України.

Секретар Екзекутиви Фонду Катедри Українознавства.

Голова Ради Директорів Українського Спортового Клюбу в Ню Йорку.

Касир Українського Народного Дому в Ню Йорку.

Касир Комітету Будови Церкви св. Юра в Ню Йорку.

Незалежно від цих обов'язків, стараюся знайти вільний час для союзової праці і сподіюся, що із збільшеним досвідом, зможу їй присвятити більше уваги як досі, та тим самим причинитися до росту цієї найбільшої української організації у вільному світі.

Ню Йорк, дня 22 квітня 1972 р.

До свого надрукованого звіту п. І. Винник додав наступні завваги:

Я контролював фінансову частину Українського Народного Союзу. Ця тяжка і мозольна праця. У своїй праці я звертав увагу на це, що Союз це є братська допомогова організація. Я це підчеркав минулого року і підчеркую цього року. Звіт мій є довгий, багато чисел, читати його не буду. Я тільки зверну увагу на деякі важливіші моменти, на які ми звертали увагу в часі нашої контролі. Як вам відомо, в останніх роках ми працювали при допомозі різних комісій. Це показалося досить успішним, вона нам забирає менше часу, як було перед тим. Як голова Фінансової Комісії, я звертав увагу на те, чи прелімінар бюджету, який ми ухвалили мин. року, був виконаний і взагалі, яка була аналіза фінансів. Отже, в загальному хочу ствердити такий стан:

Якщо йде мова про самий УНСоюз — це буде два чи три рази повторення цифер, які сказала пані Уляна, а я хочу так для ясности сказати, що коли йде про самий Український Народний Союз, то він мав приходів $4,657,625, а видатків — $ 3,856,844, отже, як бачимо, мав надвишку 871,000 дол. Якщо йде про Союзівку, то він виказав більші видатки на 4,000 дол., то є 372,000 дол. видатків в порівнянні до 368.000 дол. приходів. Видавництво мало видатків на 1,014 дол. більше, тобто 401,000 дол. в порівнянні до приходів 400,000 дол. Загальний стан надвишки був 795.-350 дол. за цілий рік.

Як іде про порівняння з нашим бюджетом, який ми ухвалили минулого року, то справа виглядає так: прелімiновано в приходах 5,601,000 дол., а вплинуло 5,426,765 дол., тобто приходи наші були на 174,234 дол. менші, або 3,11%. Ми прелімінували у видатках 4,912.000 дол., а вплатили 4,631,000 дол., або інакше наші видатки були менші, порівняно до бюджету, на 280,885 дол., або це дає 5.42%. Ми мали менше приходів на 3.11%, а видатки були також зменшені на 5.42% так, що ми заощадили 2,31%. Тому наша надвишка дійсна більша, як ми прелімінували — вона виносить 795,350 дол. або в порівнянні до нашого бюджету була вища на 15%.

Ми хочемо звернути увагу також на деякі недоліки, щоб нам не казали, як то мені говорять в Ню Йорку, що ми зробили три пікчери у „Свободі" і сказали, що все є гарно і прекрасно. Мимо рекомендацій б. касира і Фінансової Комісії, щоб перевести докладні студії над фондами, зробити переоцінку, а вразі потреби заанґажувати експертів, які предложили б плян виміни бондів, я думаю, що замало в цій справі зроблено. Ми мали й маємо деякі проєкти, це були ще бл. п. Пуцила і я маю тут ще деякі старі, які доказують, що при докладній аналізі ми можемо мати більші відсотки, тобто більші проценти з наших бондів. Очевидно, що над цим треба працювати, треба щоб Екзекутива присвятила тому належну увагу, очевидно, в порозумінні з фінансовою комісією чи експертами, працювала над цією справою, щоб ми могли переконатися, що ми можемо мати дійсно вищі відсотки і вищі приходи з наших бондів. Тому я дуже поручаю, щоб дальше тією справою займатися, працювати на тим. Однією з важливих справ є невиплачення ухвалених пожертв для тих організацій, яким ми ухвалили. Як вам відомо, ми ухвалили минулого року в бюджеті 15,000 дол., а в часі контролі, тобто на 31 грудня 1971 р., було виплачено тільки 7,600 дол. Вже в цьому році багато виплачено, але та ухвала не була виконана — вона була, щоб до кінця грудня виконати всі ці ухвали. Моє прохання є таке, що якщо ми ухвалюємо, то щоб ми це реалізували. Якщо ми не маємо фондів, як це дехто каже, а я думаю, що Братський Фонд був більший на 42.000 дол., він збільшився і виносив 319,000 дол. Я думаю, що не було великої небезпеки, що не буде з чого виплачувати. Тому моє прохання є дальше в тому напрямку, що якщо ми ухвалюємо, то треба виплачувати, бо потім є непорозуміння між організаціями, що одна дістає, а друга не дістає. Очевидно, що тут я маю список, які організації не дістали: СКВУ, Катедра св. Софії, ЗУАДК і т. д. Я не хочу їх вичисляти, бо це займе багато часу.

Стан морґеджів. Я думаю, що зменшився порівняно з початком року до кінця на 753,000 дол., то є на ¾ мільйона дол. Я думаю, що ми повинні на це також звернути увагу і добре розглядати всі подання про наші морґеджі, чи часом не треба так піти далеко, щоб не давати людям ті морґеджі помимо того, що я знаю, що є тяжко з фінансами, що нам тих грошей потрібно. Але зараз є ухвала, то є ухвала — то також треба лагодити ці справи після того, як ми ухвалюємо, очевидно, беручи до уваги фінансовий стан, який є під цю пору в нашому Союзі і беручи під увагу, що ми є в конечній потребі фінансування нашого дому, що ви знаєте. Ми мали переговори з Філядельфією, нічого не вийшло і в кожному разі є великий брак гроша. Також вкажу на деякі моменти, що не все на час Головна Канцелярія полагоджувала справи Відділів. Я думаю, що буде добре, щоб ті справи полагоджувати на час. Я думаю, що фінансовий стан в загальному є добрий, ми всі знаємо, що ми маємо багато грошей, що ми складаємо. Є ріст такий, який є, ми знаємо, які пересічно є наші відсотки і, очевидно, що найбільшою турботою нашою є зріст нашого членства, на що Контрольна Комісія звертала увагу і в інших ділянках. Я думаю, що це важна справа і я хочу на це звернути увагу, що ми повинні поробити всі зусилля, щоб Український Народний Союз ріс, а в першу чергу, щоб ми мали більше членів. В загальному належить ствердити, що маємо деякі недоліки, які виявились в часі перевірки. Український Народний Союз є найбільшою організацією за межами рідного краю, має здорові основи, сильну фінансову базу, широко розгалужену пресу і видавництво і є впливовою організацією серед наших центральних організацій не тільки на терені Америки, але й у цілому світі. Нашими спільними зусиллями ми повинні причинитися до ще більшого росту, щоб він міг допомагати не тільки своїм членам, але нашим братам в Україні.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО КОНТРОЛЕРА Д-РА БОГДАНА ГНАТЮКА

Мою безпосередню діяльність, як члена Головної Контрольної Комісії, точно визначує статут УНС. Це: участь в річній контролі майна і діловодства УНС. Згідно з розподілом праць Головної Контрольної Комісії, мені в біжучому діловому році, крім частинної перевірки Головної Канцелярії, припала перевірка „Союзівки". Як і в минулому році, так і в цьому я приділив їй окрему увагу і багато часу, бо — на мою думку — ця оселя є не лише відпочинковим осередком, але також сповняє дуже важливу виховну ролю для нашої молоді.

У зв'язку з українським протоколом 27-ої Конвенції УНС, в якому були деякі пропущення, зокрема при ухвалі Конвенційним збором резолюцій, рекомендацій та внесків, під час нарад Головного Уряду в днях 24-28 травня 1971 р., доручено і уповноважено д-ра І. Скальчука і мене перевірити протокол 27-ої Конвенції УНС в українській та англійській мовах. Доручено також ствердити згідність поміж ними та встановити, які ухвали винесені Конвенцією є резолюціями, а які рекомендаціями. Ця праця забрала нам дуже багато часу, а головно переслухання магнетичних стрічок. У висліді, виготовлено обширний протокол з перевірки та вислано його до головного секретаря УНС д-ра Я. Падоха.

Як член Управи Філядельфійської Округи УНС брав я активну участь в засіданнях Управи, на яких своїми порадами чи внесками, в міру моїх спроможностей, старався допомогти в розв'язці багатьох проблем, а передусім у змаганні за здобуття найбільшого числа нових членів та задержання першенства, яке під ряд років було за Філядельфійською Округою під проводом енерґійного її голови п. Степана Гавриша.

Будучи заступником голови одного з найбільших Відділів УНС у Філядельфії ч. 153, співпрацював я тісно з цілою Управою, а головно зі секретарем інж. І. Скірою.

Рівнож хочу відмітити мою поїздку на Окружні Організаційні Збори Піттсбурської Округи та мою участь, як представника УНС, в Братському Конгресі стейту Пенсильвенії у Гаррісбурґу. Я брав активну участь у влаштуванні Союзових Днів та в Загальних Зборах Філядельфійської Округи. На закінчення хочу відмітити, що поза моєю професійною працею, я брав активну участь в громадському житті української громади і саме тут старався пропагувати добре ім'я УНСоюзу та підкреслював питому вагу УНС в українській спільноті, а з тим і потребу дальшого його зросту.

До свого друкованого звіту д-р Богдан Гнатюк додав на сесії такі завваги:

Я, як член Контрольної Комісії, крім загального вгляду в працю Українського Народного Союзу, я мав доручення перевести основну контролю Союзівки. Тому мій звіт, який ви маєте надрукований, відноситься до перевірки Союзівки. Я не буду тут відчитувати всі ті позиції і мої рекомендації чи завваги. Я хотів лише пригадати деякі цифри, які ви, мабуть, уже призабули. Приходи, які були з мешкань, харчування, крамниці, бари, буфету, а крім цього в це включається т. зв. „сейлс текс" — разом на суму 342,744.78 дол. Додатково до цього були б звороти, чек зделонований, позички Українського Народного Союзу — 50.000.00 дол., які були призначені на розбудову Союзівки. В 1971 році було уділено позику на 30,000.00 дол., отже разом приходів було на суму 374,028.66 дол. Коли йдеться про видатки разом, то їх було — там маєте позиції — я їх розбив на т. зв. готелеві витрати — 328,332.30 дол.; в розбудову і направи — 39,704.45 дол.; закуп меблів, устаткування — 1,393.25 дол. Значить, розбудова, направи, меблі та устаткування — кошт на суму 47,097.70 дол. Разом видатки були в 1971 р. на суму 375,430.00 дол. і коли сальдо підрахувати, то в цьому році був недобір на 1,401.34 дол. Я хочу тут відмітити, що саме ця позиція розбудови і направ, в якій є понад 12,000 дол., близько 13,000 дол., це є видаток на перебудову системи каналізаційної за вимогою санітарного уряду, який робив перевірку. Це був головний видаток понад 12.000 дол. Дальше, охолодження у „Веселці", у барі, яке дало ці головно позиції. Крім того, віднова збірника на воду. Поважне число було на відновлення мешкань і на устаткування кімнат – понад 37,393.00 дол. Я хотів би звернути увагу саме на місяці, в яких є малі приходи — худі місяці, — а є великі зобов'язання і видатки. Це, починаючи від січня спеціяльно минулого року. Це була зима, сніги, завії. Якраз у сезоні, в якому на Союзівці також зимою є великий прихід, того 1971 року була велика заверюха, що була на перешкоді в приходах. Так січень, лютий, березень, квітень, травень, може й по червень — перші місяці, в яких переважають розходи, а менше приходів. Коли числити дійсно на ці приходи, які приносять головні зиски — це є три-чотири місяці в році. Червень, липень, серпень, вересень, частинно грудень. Я думаю, що тут треба застановитися над справою, як поліпшити цю ситуацію, поробити заходи, щоб більше людей, поза місяцями літніми, брали участь і прибували на нашу Союзівку. Я хочу рівночасно підкреслити ще одну дуже важну справу, а це те, що в цьому році було майже на 30% менше наших дітей на курсах українознавства. Я перевірював ці справи, говорив з батьками, з управою нашої оселі, з проф. Стецюком. Я думаю, що загально нам час прийти до реорганізації цілої програми цих курсів українознавства. Мені здавалося, що це була справа Комісії відносно справ Союзівки, яка не діяла, не знаю, з яких причин. Її завданням було разом з Культурною Комісією і її Виховно-дослідним Комітетом випрацювати чи вглянути в ці справи. Думаю, що на майбутнє це буде головне завдання. Коли йдеться про літні молодечі табори, то вони були менше-більше в такому самому стані, що і в минулих роках. Хочу підчеркнути ще один момент, а саме, що щораз то більше число наших організацій відбуває свої з'їзди на нашій оселі і це також не тільки фінансово допомагає, а також пропагандивно. На тому я закінчу мій звіт. Маю ряд побажань і рекомендацій, які у відповідний час предложу.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО КОНТРОЛЕРА Д-РА ІВАНА СКАЛЬЧУКА

Як член і секретар Контрольної Комісії в англійській мові, я брав участь в нарадах Головного Уряду в травні місяці 1971, та в перевірці діловодства УНС в місяцях квітні 1971 та в серпні 1971 року.

За діловий рік списав в англійській мові 5 протоколів із засідань Контрольної Комісії та 2 протоколи із спільного засідання з Екзекутивним Комітетом (вужчим).

Брав участь в нарадах і діяльности Окружного Комітету УНС у Філядельфії, був делеґатом округи на Союзовий День в Бавнд Бруку, Н.Дж., який організували округи УНС стейту Ню Джерзі. Брав участь у панахиді та Богослужбі по св. п. Тихонові Тещукові, секретареві відділу 42, членові Окружного Комітету УНС, активному і визначному громадському діячеві міста Філядельфії та прощав його жалібним словом від УНС, друкованим опісля в „Свободі". Брав участь у загальних зборах деяких відділів у Філядельфії, був головою відділу УНС „Дністер" - 430, який є одним з передових відділів Філядельфійської округи. Цей відділ в 1969 (56 членів) та в 1970 р. (48 членів) був першуном округи в приєднуванні членів, а 1971 р. зайняв друге місце (38 членів).

На протязі ділового року провадив жваву кореспонденцію із членами УНС, які в різних справах зверталсь до мене або за вияснениями, або за інтервенціями. Всі заінтересовані відповіді одержали, залеглої кореспонденції до членів не маю.

Так припало, що я вже другий раз контролюю один з найважчих відділів УНС, організаційний відділ. Чому один з найважчих? Коли інші відділи мають до певної міри легко усталені методи праці і коли мають точно закреслені межі, то з організаційним відділом, який дуже часто працює в змінних обставинах, а дальше праця якого розділена на терен і бюро, є інше. Це є справа керування оперативним відділом і це є справа мати успіхи, або не мати успіхів у цьому відділі. Так виглядає зі звітів, що якраз у цьому відділі може чи не найбільше ми маємо недоліків, але може і так склалося, що ми не присвячуємо належної уваги цьому, як власне найти нові засоби ,нові методи, щоб цю ділянку поставити на відповідний щабель. Ми, ясно, може найбільше говоримо про цей відділ тому, що ми в цьому році маємо втрату, маємо 843 членів менше, як у попередньому 1970 році. Я не буду читати свого звіту, бо ви його маєте. Зверну увагу, що все таки, коли ми беремо наші втрати, які ми мали в тому році,то ми мусимо брати ці втрати також у світлі пляну, який ми мали, що ми хотіли зробити в минулому році. І так, в минулому році, коли йде про області, які нам дають якнайбільше членства, бо ми поставили плян на 4,900 членів в минулому році, в тому тільки неокреслена кількість була членства, яку ми повинні б здобути поза областями. Ми маємо п'ять областей. Я хочу ствердити — ви можете слідкувати за тими цифрами на стор. 24 звіту Контрольної Комісії — там є так: область перша — Гавриша, яка мала, згідно з пляном придбати 1 100 членів, виконала плян на 1 027 — на 94%. Друга область п. Євгена Репети теж мала приділених 1 100 членів. Вона виконала плян на 97% або на 1 073. Навіть третя область, п. В. Орихівського виконала свій плян, маючи придбати 900 членів — на 676 членів — 75%. Інші області є слабші. Отже і тут я хочу додати, що все таки у світлі цих цифр, у світлі пляну, як ми ставили 4.900 — здобули 4,056, тобто виконали плян на 83%, значить ми потерпіли втрати, але це не було якесь заломання в нашім організаційнім пляні. У зв'язку з контролею я поробив цілий цілий ряд рекомендацій і ці рекомендації я позволю собі прочитати, тому, щоб ви краще собі їх запам'ятали, коли завтра прийдемо до дискусії. Отже висновки і рекомендації:

1. Розміщення засідань Екзекутиви Комітету вужчого, в який входять чотири члени Екзекутивного Комітету. Воно було дуже нерівномірне. Наприклад, маємо такі місяці як березень, коли не було зовсім засідань, а в листопаді шість засідань. Рівнож від 17 листопада 1971 аж по 20-го березня 1972 не відбулося ні одне засідання Екзекутивного Комітету вужчого, хоч відбулися в тому часі чотири засідання Екзекутивного Комітету повного, себто сімох членів Екзекутиви, а саме 6. 12. 1971 р., 28. 1. 24. 2. 1972 р., а також відбулося тільки одне засідання вужчого (Комітету) — в справах інвестиційних в січні 1972 р.

2. Протоколи повинні бути підписані секретарем та предсідником на черговому засіданні. Досі протоколи підписує тільки секретар.

3. Протоколи нарад Головного Уряду та Екзекутивного Комітету повного повинні мати скорочено англійський переклад. Частинно перекладено наради Головного Уряду та тільки один з п'яти протоколів Екзекутивного Комітету повного має скорочений переклад.

4. Ухвали протоколу 27 Конвенції Українського Народного Союзу. Цитуємо 4 та 5 точки з висновків комісії двох: проф. д-ра Б. Гнатюка і мене. Як відомо, минулого року Головний Уряд уповноважнив нас двох, щоб ми переглянули протокол 27 Конвенції Народного Союзу і змогли знайти межу поміж ухвалами на конвенції, які западали, поміж резолюціями і рекомендаціями. Ми, закінчуючи нашу працю, поставили внески і я той заключ-

(Закінчення на ст. 4-ій)

ЗВІТ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОЇ КОНТРОЛЬНОЇ КОМІСІЇ

(Закінчення зі стор. 3-ої)

ний внесок, а саме його точки четверту і п'яту дозволю собі прочитати.

„Точка четверта: Переслухуючи магнітофонні стрічки, не можна найти докладного розмежування поміж резолюціями та рекомендаціями, бо Президія Конвенції в переважній частині ухвал усе убірала в рубрику „внесок прийнятий".

П'ята точка: У зв'язку з таким станом протоколу 27-ої Конвенції Українського Народного Союзу, ми пропонуємо: 1) тому, що узгіднення, доповнення та переклади англійських текстів для українського протоколу потрібно опрацювати; 2) тому, що докладне розмежування між резолюціями та рекомендаціями не можна встановити при такому стані протоколу і прилог; 3) тому, що члени Екзекутивного Комітету під час конвенційних нарад не звернули на це належної уваги і не узгіднили процедури прийняття ухвал Конвенції Президією Конвенції, — визнати Екзекутивному Комітетові усі ухвали Конвенції як зобов'язуючі до виконання, крім таких, що йшли б у розріз із статутовими або законними постановами."

5. У майбутніх Конвенціях зобов'язати Президію, щоб кожний день нарад починався прочитанням і прийняттям протоколу із нарад попереднього дня. Це є вимога статутова, це є стаття 21 нашого статуту, яку з таких чи інших причин на попередній Конвенції не респектовано.

6. Контрольна Комісія пропонує Головному Урядові покликати Статутову Комісію, яка постарається усталити неточності, неясності та суперечності статутових постанов та запропонувати відповідні зміни Статутовій Комісії, покликаній Головним Екзекутивним Комітетом перед Конвенцією.

Я думаю, що сьогоднішня наша дискусія — дві години — над однією тільки точкою чи над двома точками, саме 35 і 32 точками нашого статуту, які до певної міри не є узгіднені, або собі до певної міри суперечать — доказують виразно, що довша праця такої Статутової Комісії поза тим, що передбачає наш статут, що вона повинна бути покликана на один місяць чи кілька тижнів перед Конвенцією — це є направду велика конечність в нашій установі.

7. Дальше, складання плянів, обговорення постанов відносно реалізації плянів, повинні бути прийняті організаційним відділом та Екзекутивним Комітетом перед початком ділового року, а не в початковому кварталі ділового року.

8. „Трибуна Українського Народного Союзу" повинна появлятися регулярно в діловому році, а в минулому діловому році вона появилася шість разів.

9. Збільшення кількости обласних організаторів та асистента в організаційному відділі — це не відкладна конечність і потреба.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО КОНТРОЛЕРА Д-РА МИХАЙЛА ДАНИЛЮКА

1. В УНСоюзі:
   а) допомагав місцевій союзовій Окрузі;
   б) брав участь у контролі УНС в серпні 1971-го р. і березні 1972-го р.;
   в) продовжував колюмну „На медичні теми" у „Свободі", як і в попередніх роках із цим звітом ця колюмна вступає у шостий рік свого безперебійного друку;
   г) написав і передав УНСоюзові брошуру про „Алькоголь й алькоголізм" українською і англійською мовами для послуги членству УНС і цілій громаді;
2. У громаді:
   а) продовжував журналістичну діяльність в українській пресі на різні актуальні теми;
   б) співпрацював із „Голосом Америки", передаючи кожного тижня українською мовою авдиції з медичною тематикою в Україну;
   в) продовжував працю в Раді Митрополії Української Православної Церкви;
   г) ніяких окремих доручень від УНС у звітному часі не мав.

В доповнені до свого надрукованого звіту, д-р М. Данилюк додав:

Як ви ви бачили з мого друкованого звіту, який складається з двох частин: один особистий, а один як члена Контрольної Комісії, — мій особистий (звіт) найкоротший з усіх друкованих. У зв'язку з цим дозвольте, що я зроблю два або три коментарі до цього коротенького звіту, а у майбутньому мені буде дуже приємно співпрацювати в тих ділянках Українського Народного Союзу, у яких я це зможу зробити. На сьогоднішній день лише одна медична колюмна вже переступила 600 сторінок машинопису. Я почуваюся втомленим, чому — я вам скажу пізніше. Під сучасну пору в роботі є вже правдоподібно брошурка про алькоголізм у двох мовах. В мене вже є готових три наступні брошури, не знаю, чи колись вони будуть видані „Свободою", або іншим видавництвом. Я б хотів бачити, щоб для послуг нашої громади це вийшло через „Свободу", а саме в справі рака, в справі діябету і в справі недуг серця. Ці брошури задумані короткими — 10-15-20 сторінок, але це майбутнє покаже. Я б хотів зробити примітку, що моя співпраця в „Голосі Америки" виявилася незвичайно доброю і, я б сказав, далекойдучою. Вона вже йде постійно, два рази кожного тижня на Україну від грудня місяця і я надіюся, що вона буде далі з успіхом продовжуватися. Ясно, кожний знає, що я є членом Українського Народного Союзу і це безперечно, на мою думку, приносить моральний капітал для нашої установи. Чи на далі мені можна буде тих кілька робіт виконувати, я не знаю. В минулому році я був клінічним інструктором в медичній школі Міннесотського університету. Цього року мене дещо підвищили, я є клінічний професор-асистент медичної школи Міннесотського університету і з початком шкільного року, який буде — я не знаю наскільки я візьму деяких обов'язків, або наскільки мені цих обов'язків запропонують. Клінічний професор-асистент — це „парт-тайм", не повний час. До цього часу я даю своїх два ранки і кілька ночей у місяць — групі постградуантів, не студентів, але вже лікарів; травматична хірургія і т. д. Я не знаю, наскільки я буду завантажений. Якщо я буду завантажений, то в тому випадку в комісії преси і публічних зв'язків буду мусіти зробити застереження, що моя співпраця буде меншою. Тоді, я думаю, ця комісія подумає над тим, щоб знайти іншу людину, бо я думаю, що декілька тих робіт, які я виконував протягом шести років — добрі, я не хочу медалі, я просто кажу: вона добра і вірю, щоб хтось її продовжував, як також, щоб продовжував ще одну ділянку, яку я протягом шести років робив. Я думаю, що вона принесла чимало користи, завдяки добрій співпраці Екзекутиви, „Свободи", і цілого нашого Уряду. Я маю на увазі, що в останніх шести роках були добре влаштовані зв'язки, були добросусідські, соборні відносини між Українським Народним Союзом і Православною митрополією. Було б добре, коли б це продовжувалося. Ця ділянка вже в минулому виказала багато доброго, як для Союзу, так і для деяких церковних відносин в нашій громаді.

Це стільки відносно мого особистого звіту. Якщо йде про звіт контролера, то я не сказав би, що все у „Свободі" є найкраще. Я думаю, що „Свобода" має чимало недоліків і про них, про ці недоліки, я майже у кожній точці свого звіту, як контролер, говорив. Але ці недоліки я не ставив у формі закиду нашій установі або „Свободі", а я їх подаю, як факти, які б треба було спільними силами направити. Я хотів би сказати, що хто-хто, а сама Екзекутива і ціла редакція, як і ціла адміністрація і друкарі „Свободи" як найкраще знають усі ці недоліки. Їм ці недоліки болять кожного дня, починаючи від головного редактора і кінчаючи навіть цим хлопцем, який кожного дня на пошту везе „Свободу". Ці недоліки є. Над деякими з цих недоліків я взагалі не зупинявся і не робив рекомендацій, бо для кожного ясно, що направляти деякі речі у „Свободі" є недоречним, поскільки „Свобода" буде і так переноситися у новий будинок і проєкція на новий будинок є головнішою проблемою, як пробувати влаштувати таку чи іншу проблему на старому місці. Одне, що я хотів би сказати, що в'яжеться з багатьома недоліками нашого видавництва, це дві речі: брак персоналу і брак добрих машин, тобто модерних машин. Якщо прийти, а багато вже з вас у „Свободі" бувало, коли ви бачите редакторів в сьомій годині ранку вже на ногах з друкарями на те, щоб вже в 9 годині ламати газету кожного дня і коли є недостатня кількість персоналу, коли з той сам час прибігає хтось з Екзекутиви і каже: ось маєте цей протокол, статут, звіти і інше друкувати, люди не знають, що робити. Зупинити машину, яка друкує газету — а газета мусить до 2-3 години після обіду вийти на пошту? Чи якщо один або двох друкарів хворі, то цього друкаря, який готує газету на завтра, відривати і сказати — не друкуємо, бо Екзекутива сказала і т. д. і т. д. Це дуже невигідне положення, а коли до цього додати той факт, що „Свобода" мусить собі до якоїсь міри й заробити... що значить заробити? Це оголошення різнородні, які „Свобода" друкує, потім „Свобода" набирає додаткові малі роботи, різні запрошення, побажання, летючки і т. д. і коли хтось хоче це за три дні чи за тиждень мати, ви мусите цю летючку дати. Що ви тоді робите? Ви тоді ходите від одного друкаря до друго і питаєтеся, хто буде працювати „овертайм", тоді ви цю летючку зробите і 50 чи 100 дол. заробите. Ще гірше стоїть справа з книжками. Якщо приходить хтось зі сторонніх людей і хоче надрукувати книжку, на якій „Свобода" може заробити, тоді приходиться гірше, щоб виконати її на термін. Я міг би вам дати ще кілька десятків різних прикладів, але я про них говорю не у закид „Свободі", як також не в обороні „Свободи", як також не в оборону видавництва. Я просто говорю про факти, які існують, і трудноші, які існують, вже навіть не згадуючи матеріялів у „Свободі".

Зараз є вигляди, що персонал друкарні дещо поправиться, і що буде один-двох нових редакторів. Ці проблеми треба нам докладніше обговорити на Комісії преси, на те, щоб вас не завантажувати деталями. Я є певен, що ми ми до вас прийдемо з рекомендаціями. Друге, що є дуже важливе треба передумати, як „Свобода" і в якій формі буде переноситися у новий будинок. Це все в'яжеться з коштами, наскільки потрібна перекваліфікація персоналу, треба думати, коли ця „Свобода" переїде і у якій формі, як вона буде працювати. Отже, закінчуючи доповнення до свого звіту, коли я говорю про недоліки, які існують у видавництві, то просто як про болючі факти, які мусять боліти нам усім і спільними силами їх треба розв'язувати. Їх не вдасться розв'язати протягом одного місяця або одного року. Їх не вдасться (розв'язати) так, що „Свобода" стане раптом у 100 чи 200% кращою як зараз вона є. Це візьме чимало поту і праці, багато відданости і, до речі, чимало гроша. Я думаю, що мій звіт чи доповнення до звіту були б не цілком повними, якби я ще не додав одної завваги, а саме, що співпраця зі „Свободою" важливіша, як її критика. Просто, візміть перо і напишіть, пришліть, дайте більше матеріялів, або ці самі, або з тих добрих людей, інтелігентних людей, яких ви маєте коло себе, які могли б дати кращий матеріял — це безперечно покращає якість „Свободи".

ЗВІТИ ГООВНОЇ РАДИ

ЗВІТ ГОЛОВИ ГОЛОВНОЇ РАДИ ВАСИЛЯ ДІДЮКА

Під кличем: „За десятьтисячне членство Українського Союзу в Канаді", проходила наша праця у 1971 р. Змобілізувавши всі наші засоби і організаційні спроможности, ми докладали всіх зусиль й старань, щоб осягнути назначену мету. На жаль з різних причин наших завдань повністю нам не вдалося виконати, з яких найосновнішою було це, що 1971 р. прийшов по двох „товстих" тобто ювілейному і конвенційному. Однак, хоч і числово недосягнено ще мети, то все ж таки не можна не зауважити слідного поступу у дальшій розбудові УНС в Канаді. Значно збільшується сума забезпечення, постають нові Відділи, впорядковуються ділово-організаційні справи Відділів, приходять нові надійні секретарі-організатори. Українська громада щораз більше усвідомлює собі цілі й завдання, та питому вагу УНС, та його працю для неї. Помітно, хоч і поволі, збільшується круг молодшої ґенерації, яка засвоюючи союзові ідеї вступає в члени. На УНС щораз більше задивляється наша спільнота, як на справді щось імпозантне й велике. Стверджуючи позитиви, не можемо оминути і неґативів. Ще багато мусимо попрацювати, щоб знайти відповідні і правильні форми упорядкованої союзової праці в Канаді. Ніколи не смієто забувати про розбудову одного й під кожним оглядом сильного УНС в Америці і Канаді, однак не можемо не здавати собі справи з багатьох відмінностей обох теренів. Відмінність суспільно-громадської структури, громадська впорядкованість певних ділянок, національна свідомість, та психологічні моменти пов'язані із багатьма проблемами — це чинники, які пляную чи нашу працю мусимо враховувати. Безперечно, що найважливішим чинником, зрештою як і всюди є люди. Бо вони й тільки вони можуть творити, розбудовувати, бути ентузіястами, або, не дай Бог, вічними песимістами. Не могли б ми сказати, що в наших союзових рядах немає добрих і відданих працівників, секретарів-організаторів, чи членів Управ. Бо хто ж як не вони, ці наші часто скромні, за те вповні віддані ентузіясти громадської праці, творять, розбудовують і ведуть УНС? На жаль, треба ствердити, що їх маємо замало. Бо коли скажімо на 22 Відділи Округи, тільки трьох-чотирьох секретарів придбають кілька членів, а решта чекаючи нарікають, що тяжко, або „якось то буде", то яке „чудо" можуть зробити тих кілька, як щоб навіть були вони якимись надзвичайними? Наша настанова систематичної праці, та щоб кожний секретар Відділу придбав мінімум місячно одного члена, що не тільки є реальним, але і не тяжким завданням до виконання, принимається дуже повільно.

Вправді я далекий, щоб неусвідомлювати собі труднощів нашої праці. Бо кому, як кому, а мені на протязі часу праці в УНС вони добре відомі. Однак я оптиміст, та вірю, що при добрій волі й систематичній праці можна зробити дещо більше. Труднощі і перепони на те і є, щоб їх поборювати! Характер нашої установи як суспільно-громадської та допомогової, що тісно пов'язана з нашою громадою у своєму розвитку, вимагає доброго „громадського клімату". На жаль у минулому році ми мали багато тяжких і драстичних моментів, які не дуже позитивно впливали на організаційну працю, навіть і тоді, коли УНС докладав всіх старань й зусиль у позитивній їх розв'язці.

Одначе, побічвсего витворювано багато стимулюючих моментів, які загрівали наших союзовців, до творчої праці, а з нею і кінцевих результатів. Звітуючи приходиться мені говорити за цілість проробленої праці у сімох провінціях Канади, розкинених на тисячі миль одна від другої. Тому, з додатковим досвідом, зібравшись на наших річних нарадах, мусимо добре проаналізувати пройдене, та застановитись над майбутнім. Конечно треба поробити деякі зміни, коли хочемо покращання нашої праці й змагань. Велика ідея братерства УНС, праця з народом і для народу — кладуть на нас велику відповідальність. Я певний, що при добрій волі, ми наші завдання виконаємо.

Громадська і репрезентативна праця

Праця на громадському полі — це праця з громадою і для громади. Вимагати від громади можна стільки, скільки їй дасться. Ціла наша союзова система — це система праці і служби для громади, а через неї для спільноти й цілого народу. Тому кожний союзовий працівник не засвоївши цього, заледве зміг би належно виконувати своє завдання. Так вона відбувається на верхах нашої установи, а ще може й більше мусить бути на низах. До мене як до головного радного і обласного організатора в суспільно-громадській побудові нашого життя в Канаді, відносилося це зокрема. Моя довголітня громадська праця приносила й організаційні успіхи. Тому репрезентувати УНС в Канаді, це також велика відповідальна й конечно потрібна праця, тому я старався на протязі цілого року виконувати її, як тільки була змога. Активна праця в КУК, репрезентативній організації нашої спільноти в Канаді, до якої належить також і УНС, праця в Централі Українців Католиків, Братстві Українців Католиків, ЛВУ, СУМ, Об'єднанню Українських Педагогів, Спілці Українських Журналістів, Т-ві кол. вояків УПА, Об'єднанню Професіоналістів і Бизнесменів, Т-ві ім. М. Шашкевича і інших.

Доповнювалась вона репрезентацією і в тих організаціях з яких також рекрутується членство УНС, як: Пласт, УНО, МУНО, ОДУМ, католицькі чи православні громади, студентські організації, з якими приходилось дуже часто тісно співпрацювати для дальшого безперервного плекання соборности нашої організації. Відвідуючи наші громади у цілій Канаді не пропускав я нагоди відвідин визначніших духовних і світських провідників нашої спільноти, нашу Централю КУК, наших Владик, пресу, організації й товариства, щоб не поінформувати їх про цілі й завдання УНС, та обмінятись думками на загально-громадські, церковні чи політичні теми. Активна підготова і участь у Конґресі Українців Католиків, участь у Національному Фестивалі у Давфині, Конґресі Українців Канади у Вінніпегу, Дні Помісности Української Католицької Церкви, Крайовому З'їзді кол. вояків УПА в Америці і Канаді, Пластовому Крайовому З'їзді, Сумівському Крайовому З'їзді, Ювілейному Бенкеті Карпатських Січовиків, Крайовій Конференції ЛВУ, Святі Весни і Здвизі СУМ, Дню Молоді, активна участь у підготові і проведенні Равту Української Преси і Радіо, де кандидатка „Свободи" Ярця Бука була обрана кралею 1972 р. Участь в Українському Дні, 22-го січня та проголошення проклямації посадника Торонта, новорічні відвідини Преосвященного Владики Ізидора, Святі Соборности і Самостійности, Шевченківський Концерт Рідних Шкіл Торонта, 80-річчя уродин Їх Блаженства Верховного Архиєпископа Кардинала Кир Иосифа і доповіді в Ст. Кетеринс, Кіркленд Лейку, Руані. Ювілейні святкування 25-річчя священства о.о. И. Денищука, І. Сироти ЧНІ, поодинокі імпрези парафій, установ, товариств, організацій, як: свячені, куті і т.п. були місцем, де також треба було заступати УНС. Щорічні святочні виступи перед Різдвяними і Великодніми святами, інтерв'ю чи інформації про УНС на українських радіопрограмах „Пісня України", „Прометей", Василя Шарвана, та під час організаційних поїздок в Руані, Монтреалі, Едмонтоні. В Монтреалі переведене працівником „Голосу Канади" п. Гусином інтерв'ю про УНС, було передаване два рази в Україну. Разом з головним секретарем д-р. Я. Падохом було довше інтерв'ю на радіопрограмах „Пісні України", і „Прометей", яке знайшло дуже прихильний і широкий відгук у нашій громаді. Часто приходилося мені заступати „Свободу" як її кореспондент, беручи участь у різних пресових конференціях, включно із зустріччю прем'єр Міністра Канади п. Трудо. Приємними були припадкові зустрічі із головою Українського Робітничого Союзу А. Батюком, заст. голови і організатором А. Білоцерківським, Головою Української Народної Помочі В. Мазуром, головним радним УНП В. Окіпнюком, головою Братства св. Миколая І. Козорізом, коли ми могли у товариській формі обмінятись думками про працю і пляни наших Українських Братських Установ. У такій розмові, зокрема підкреслювано проблему об'єднання та братської співпраці. У спільній поїздці на Захід Канади приходилося мені разом з нашим сенатором П. Юзиком, як заступником головного предсідника УНС брати участь у різних репрезентаціях, у яких сенатор проводив велику працю для нашої спільноти, а тим самим і для УНС. Це знову тільки побіжні вичислення репрезентативної діяльности, яка показує, скільки часу, праці і відповідальности треба, щоб гідно і належно репрезентувати УНС. Де не було можливости взяти особисту участь, висилано письмові привіти, а між ними подяка і благословення для праці УНС від Їх Блаженства Верховного Архиєпископа Кардинала Кир Иосифа.

Спостереження і висновки

Досвід щорічних звітувань підказує, що саме звітування чи заподання фактів мають привести до аналізи і правильних висновків. У кожному звіті ми повинні побачити себе й проведену нами працю. Кожний день союзової праці заставляє нас також до спостережень на базі яких, продискутувавши ми повинні зробити рішення й постанови. Відкидаючи отимізм я бачу конечність деяких змін, так структуральних, як і організаційних форм праці УНС в Канаді. Із-за щораз більшого браку людей до праці, починаючи від секретарів Відділів, не говорячи вже про обласних організаторів, яких у самій тільки Канаді повинно б бути найменше трьох, приходиться думати й підготовляти наші Відділи до певної централізації. Окружні Комітети з відповідними фаховими людьми, здається, уже в скорому часі будуть творити один великий Відділ, а фаховий керівник займеться не тільки колектуванням грошей але також і організаційними справами. Можливо, що прийдеться також приготовлятись до т. зв. „директного" плачення вкладок до Головної Канцелярії. Мої спостереження також вповні підказують про доцільність поєднання виборного становища із повною працею для УНС. Моральна відповідальність перед громадою тісно зв'язує із працею та виховує фахових і постійних працівників. Всі ми змагаємось за зріст УНС, за збільшення членства, але без впорядкування основних справ і засад навіть хвилеві успіхи не будуть тривалими. Нам дуже бракує молодих людей, але коли хочемо знайти до них дорогу, мусимо переконати їх конкретною дією, що УНС в Канаді, це дійсно велика соборницька українська установа, яка працює для двох наших країн Америки і Канади. Однак від слів, постанов і резолюцій мусимо перейти до діла. Конечно переглянути наш товар, наші дивіденди, процедуру приймання нових членів, а найважливіше ступнево приготовлятись до більше фахового підходу та проблем, підготовляючи до цього наші кадри. Майже безкорисна, колись праця наших піонерів для УНС, сьогодні не знаходить у молодшого покоління зрозуміння. У всіх випадках воно підходить виключно із точки бизнесу, та конкретної ділянки праці. Однак у ніякому випадку ми не смієто, як кажуть „падати духом", проаналізувавши мусимо поробити такі зміни, які розвіють застій, упередження і дадуть можливість продовжувати нашу працю. Мені здається, що в Канаді, вже треба б зробити таке:

1) Набути Союзовий Дім у Торонті, який став би центром союзової праці, а притім і суспільно громадської. Такий Дім міг би бути також добрим фінансовим вкладом канадійського капіталу.

2) Щоб розвіяти переконання, що „Свобода", американська газета, хоч була вона на Канадійському терені далеко скоріше, як деякі сьогоднішні, пропоную надрук видавання: Джерзі Сити - Торонто.

3) Зорганізувати окремі Окружні Комітети в Едмонтоні і Саскатуні, що б таким чином не тільки вирівняти організаційну структуру у цілій Канаді, але знайти там місцевих постійних організаторів, які на місцях доповнювали б праці Відділів.

4) Призначений бюджет для Канадійського Представництва в рамцях, якого було призначено на видавання сторінок у канадійській пресі, треба реалізувати з місця.

5) Враховуючи відмінні організаційні обставини суспільно-громадського життя в Канаді, прийти з фінансовою допомогою для Округ, покриваючи їхні хочби найосновніші видатки. В іншому випадку вони ніяк не можуть виконувати свого завдання хоча б навіть у якійсь скромній репрезентативній формі.

6) Приступити до уділювання морґеджів для членів, та впорядкувати їх так, щоб переходили вони організаційним порядком Канадійського Представництва.

7) Зактивізувати жіночі секції УНС, у напрямку допомоги в організаційній ділянці.

8) В Округах, де не можна знайти не тільки постійного організатора, а часто навіть і секретаря відділу, з'єднувати Відділи та, творячи їх великими, давати можливість повного часу затруднення таким Окружним канцеляріям і їхнім організаторам.

9) Призначити фінансову допомогу тим студентським клюбам, які з обґрунтованням потреби своєї праці, зверталися до УНС. Полагодити обіцяну фінансову допомогу у висоті 100.00 Студетському Клюбові в Лондоні, Онтаріо.

10) Безперервно працювати над пляном об'єднання наших Братських Союзів.

11) Секретарям, які систематично виконують свої організаційні завдання призначувати відповідні фінансові нагороди.

12) Поробити всі старання, щоб бодай якусь малу частину студентів з Канади можна б було під час вакацій затруднити у праці на „Союзівці".

Закінчення

Кінчаючи свій звіт, в першу чергу хочу подякувати всім співпрацівникам союзової праці: Членам Головної Екзекутиви, Членам Канадійського Представництва на чолі з сенатором П. Юзиком, всім головам Округ, постійним організаторам, секретарям і членам Управ, та всім іншим, з якими на протязі року у дружній і гарній співпраці приходилося виконувати наші спільні завдання. Я певний, що у багатьох випадках мій звіт доповнять другі члени Головного Уряду, а зокрема наш заступник Головного Предсідника і голова Канадійського Представництва сенатор П. Юзик. Всі ми не дуже вдоволені, що взятий на себе обов'язок збільшити число нашого членства до десять тисяч, нам не вдалося вповні виконати, однак здобувши більше досвіду та зробивши певні потрібні заходи, ми намічену ціль таки осягнемо! Ми вдоволені, що нашу канадійську частину УНС очолює сенатор П. Юзик, та, що дві вітки українського народу в Америці і Канаді, які плекають ті самі національні традиції і звичаї, та проводять таку ж саму велику і відповідальну працю в допомозі визволенню України. Коли ж так, то у тяжких часах поневолення нашого народу на рідних землях русифікації, арештувань, тюрм, концентраційних таборів і заслань, нищення нашої культури, нищення і переслідування наших церков, заставляють нас до подвійної праці. Коли Україна, хоч і „приспана і окрадена" — пробуджується до боротьби із ворогом, а в її імені В. Мороз в обличчі терору й смерти гідно й мужньо заявляє своїм катам і катам його народу — „Будемо битись!" Тут у вільних країнах від нас не вимагається аж таких великих зусиль, але в ім'я боротьби України від нас вимагається з'єднаної і сильної дії у допомозі процесам, які відбуваються на Україні, за її святу правду. Побіч цієї великої справи, ми маємо ще цілий ряд інших конечних і пекучих до полагодження. Робити одне й друге зможемо тільки тоді як будемо великою й сильною громадою. Наші піонери близько вже 80 років дали нам УНС. Розбудовуймо ж його і якнайскорше робім великим і сильним, бо вложені у нього ідеї, ще й досі не зреалізовані в Україні. УНС, на протязі свого існування і його праці для спільноти й народу вповні заслуговує на те, щоб якнайбільше число наших людей були у його рядах, були його членами, та у великій громаді творили великі діла.

(Продовження буде)

Українці виловили пум із Ризького зоопарку

У м. Ризі, столиці Латвії, із зоопарку втекли хижі тигроподібні тварини пуми. Чотирьох вдалося швидко зловити й загнати назад до клітки, в якій занадто легко відчинявся під натиском „замок", а дві зникли і в місті мало не зчинився переполох. „Комсомольська правда" з 20 січня розповіла, що полювати за хижими пумами викликали пііліційний відділ під керівництвом майора Лейченка. Обох пум знайшов дресувальник тигрів Вальтер Запашний, який звідкись приїхав по малих тигренят. Він зловив одну пуму і вкинув у клітку. Остання пробігла в опалювальному відділі через перелячаного кочегара і сховалась за вугіллям. В. Запашний виявив велику витримку, і того хижака врешті-решт загнали в клітку.

ТРАДИЦІЙНІ ВЕЧЕРНИЦІ „ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ"

СУБОТА 3-ГО ЛЮТОГО 1973
Ню Иорк, „Ню Иорк Гілтон Готель"

Вже з черги 22-ий рік Видавнича Кооператива „Червона Калина" влаштовує Вечерниці, які стали щорічною найбільшою атракцією українського карнавалу. Це властне ці Вечерниці „Червоної Калини" перші ввели звичай Дебютанток, себто представляти зібраній громаді молодих панночок, які входять в громадське і товариське життя. Цього року буде їх рівно 20. Коротку промову виголосить до них президент комбатантської центральної організації, Об'єднання б. вояків українців в Америці д-р Володимир Галан, а представлятиме їх їхня організаторка, пані Іванна Ганкевич. „Виведенням" Дебютанток займається сотник Иоахім Вишневецький, а аранжером танків буде знову пполк. УПА Юрій Лопатинський. Гратиме оркестра „Амор" під дир. М. Романенка із солістом Ф. Матюком.

„Червона Калина" дбає, щоб їхня діяльність і їхні Вечерниці збереглись і в майбутньому. Тому в цьому році у Діловому Комітеті беруть участь також відпоручники Курення „Червоної Калини" Нюйоркської Пластової Станиці.

ВЕЧЕРНИЦІ „ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ" З'ЄДНЮЮТЬ ТРИ УКРАЇНСЬКІ ҐЕНЕРАЦІЇ! ВШАНУЙМО ЦЮ КУЛЬТУРНУ ІМПРЕЗУ СВОЄЮ ПРИЯВНІСТЮ!

Вступ: 15 дол. — для студентів — 10 дол.

Квитки: Книгарні „Арка" й „Еко".

ДЕБЮТАНТКИ „ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ" 1972

Д-Р ВОЛОДИМИР ГАЛАН

ІВАННА ГАНКЕВИЧ

ИОАХІМ ВИШНЕВЕЦЬКИЙ

ЮРІЙ ЛОПАТИНСЬКИЙ

ДЕБЮТАНТКИ 1973 РІК

Лариса Бобак
New York, N.Y.

Маруся М. Боднаренко
Elizabeth, N.J.

Христя Оксана Дармограй
Long Island City, N.Y.

Ліда Домбровська
Jackson Heights, N.Y.

Леся Дума
Jackson Heights, N.Y.

Аня Карпук
New York, N.Y.

Леся Кахниг
Jersey City, N.J.

Патриція Олена Котик
Middle Village, N.Y.

Аня Ленцик
Stamford, Conn.

Оля Озоровська
Jersey City, N.J.

Петруся Пилипчак
North Bergen, N.J.

Христина Семеген
Hasbrouck Heights, N.J.

Оксана Сидоряк
New York, N.Y.

Люба Скрипець
New York, N.Y.

Романа Сохан
Jersey City, N.J.

Євгенія Форманюк
Brooklyn, N.Y.

Оля Шевчук
New York, N.Y.

Анна Шеметило
Flushing, N.Y.

Ірина Цьолко
Jersey City, N.J.

Реня Юрків
Astoria, N.Y.

КАНДИДАТКИ НА ЦЬОГОРІЧНУ КРАЛЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ І РАДІО В КАНАДІ

Спілка Українських Журналістів Канади (СУЖК) уже від кількох років влаштовує в карнаваловому часі „Равт Преси", головною атракцією якого є вибір кралі і князівен української преси і радіо. Минулого року на таку кралю була обрана кандидатка „Свободи" Ярця Бука. Хто перейме від неї корону в цьому році? Нижче подаємо зголошених уже кандидаток на кралю 1973. Вибір відбудеться під час цьогорічного Равту, що заповіджений на суботу, 10-го лютого, о год. 8-ій вечора в Canadian Room готелю Royal York в Торонті.

Ганнуся Мельник,
закінчила середню школу й Онтеріо Коледж оф Арт і дальше студіює мистецтво. Закінчила Курси Українознавства. Належить до СУМ і Студентського Клюбу, співає у мішаному хорі церкви Пресвятої Евхаристії. Цікавиться малярством, журналістикою. За високі оцінки дістала стипендію Онтерійського Коледжу. Приготовляє виставку своїх картин. Членка Українського Народного Союзу. Кандидатка від щоденника „Свобода".

Оксана Чорна,
закінчила літні Курси Українознавства у Вінніпегу. Вчила народні танці й українську мову в Рідній Школі у Сарнії. Одержала дві стипендії на продовжування студій на університеті в Гемилтоні. Закінчила психологічні студії. Від січня 1972 р. працює в Суспільній Службі українців Канади в Торонто, де веде бюро порад і допомоги. Репрезентує тижневик „Канадійський Фармер".

Оля Ігнаш,
студентка 11-ої кляси і 5-го року Курсів Українознавства ім. Ю. Липи в Торонто. Від юних літ — активна сумівка, а тепер виховниця при Осередку СУМ ім. С. Петлюри в Етобіко. Належить до хору при сумівському Осередку, а також співає в церковному хорі при катедрі св. Йосафата. Любить українську традицію, літературу й історію українського народу. Мріє студіювати медицину, спеціяльно в Швайцарії. Кандидатка щоденної радіопрограми „Прометей".

Галя Паназдір,
градуантка 13-ої кляси. Закінчила Школу Українознавства при церкві св. Володимира в Гемилтоні. Маючи особливе замилування до співу і музики, співає постійно в церковному хорі. Закінчила 5-річну школу гри на фортепіяно. Малює краєвиди, а теж креує свою власну ґардеробу. Улюблений спорт: плавання. Багато читає з минулої історії України. Плянує студіювати право. — Кандидатка від двотижневика „Батьківщина".

Надія Лойовська,
студентка 2-го року географічних й економічних наук на університеті Йорк. Культурно-освітній референт Українського Студентського Клюбу університету Йорк. Абсольвентка Курсів Українознавства ім. І. Мазепи, а також абсольвентка вищих курсів Осередку Української Культури Торонто-Вінніпеґ. Була вчителькою вищих освітніх курсів і диригенткою дівочого хору. Директорка молодечих радіо-програм на радіостанції ЧІН. Співає в церковному хорі св. Володимира і в хорі „Боян" при філії УНО. Була членом Капелі бандуристок ОДУМ і учницею балетної школи „Аполлон". Бере участь у „Каравані", в павільйоні „Київ". Виховниця на таборах молоді, любить вишивати, писати поезії і бере участь в драматичних виставах у Торонто. Репрезентує журнал „Вісті Комбатанта".

Галина Звірховська,
студентка 12-ої кляси, кінчає Курси Українознавства ім. І. Котляревського при катедрі св. Володимира. Активна одумівка. Грає на бандурі в ансамблі ім. Г. Хоткевича. Член танцювальної групи „Веснянка". Грає на фортепіяно. Цікавиться модерними мовами і плянує їх студіювати. Репрезентує журнал „Молода Україна".

Люба Ганнуся Білан,
учениця 12-ої кляси. Учиться також на Курсах Українознавства Свято-Миколаївської школи. Займається фізкультурою і шведською руханкою. Знаменито пише на машині до писання, любить і танцює українські народні танці та вишиває українську народну ношу. Очевидно, говорить знаменито по-українськи. Репрезентує газету „Лемківські Вісті".

Христя Ухач,
студентка 13-ої кляси. Студіює музику і цього року складе іспит 10-ої кляси. Закінчила Курси Українознавства ім. гетьмана І. Мазепи при УНО - місто, але й дальлі цікавиться українською літературою, зокрема творами І. Франка і Лесі Українки. Плянує бути журналісткою, зокрема присвячуючись проблемам молоді. Працює кожної суботи в пансіоні ім. І. Франка. Кандидатка від тижневика „Наша Мета".

Марійка Вітер,
студентка університету Йорк, де студіює славістику й українську мову. Закінчила Курси Українознавства ім. Ю. Липи із визначною оцінкою. Теж закінчила педагогічний курс. Довголітній член дівочого хору „Діброва" при Осередку СУМ. Пресова референтка хору. Її щоденник із подорожі по Европі друкувався в „Гомоні України". Членка СУМ і виховниця старшого юнацтва. Відбула табори СУМ, де була теж виховницею. Пресова референтка СУМ у Торонті. Хотіла б закінчити студії на Гарвардському університеті і викладати на університеті. Кандидатка тижневика „Гомін України".

Галина Гринь,
абсольвентка Курсів Українознавства ім. Г. Сковороди. Закінчила вчительський курс при СКВОР і вже другий рік учителює. Вчителювала на літніх курсах при Інституті ім. П. Могили в Саскачевані, де вчила літературу, історію і гру на бандурі. Довший час належала до ансамблю бандуристів ім. Г. Хоткевича при філії ОДУМ у Торонті. Тепер — на першому році університету в Торонті, де студіює славістику. Бере активну участь у студентському житті, працює для студентської радіо-програми. Є в Управі Союзу Української Молоді Канади на Східню Канаду. Кандидатка „Українського Голосу", тижневика.

ЗАЛІЗНІ ОСТРОВИ НА КАСПІЇ

Поблизу берегів Каспійського моря будівельники будують штучні металеві острови, з яких потім добувають з-під морського дна нафту. „Радянська Україна" з 6-го січня писала, що „у нинішньому році на Каспії заплянованo збудувати 54 металевих острівці, на третину більше, чим торік". На таких штучних островах встановлюють машини для глибокого підводного свердлування.

Марія Квітковська — Українка Року

Детройт.—На традиційному вже річному, бенкеті Клюбу Українських Ґрадуантів Детройту й Віндзору, який відбувся цього року дня 14 жовтня у Віндзорі (Канада), вибрано Марію Квітковську - Українкою Року. На цьому ж бенкеті вручено шість стипендій українським студентам, що закінчили середню школу й продовжують студії.

Українку (ця) Року вибирають три судді не-українського роду за особливі заслуги в українському та американському (або канадійському) житті.

Марія Квітковська, родилася в Чернівцях на Буковині і вже як студентка була головою гуртка студенток при Академічному Товаристві „Чорноморе", надзвичайно активна в житті буковинських українців. На особливу увагу заслуговує її провідна участь у тайних вишкільних курсах української молоді в тайних таборах у горах Карпатах (під Румунією, українська мова на Буковині була заборонена законом). На університеті в Чернівцях, Марія Квітковська закінчила студії філософії і була професоркою французької німецької і італійської мов.

На еміґрації працювала в різних українських установах, викладала в гімназії та торговельній школі в Авґсбурґу (Німеччина), а в ЗСА, де переселилася в 1949 р., вступила зараз до Українського Золотого Хреста, де займала різні пости включно з головством в 34-му Відділі. Головою Головної Управи Українського Золотого Хреста вона вже є від 1958 р., та заступницею голови СФУЖО, від 1959 р.

В американському житті, за особливі здібності в Міжнародному Інституті, Марія Квітковська отримала повну стипендію Форда й студіювала на Державному Університеті Вейн, де здобула ступінь: „Местер ін Совшел Ворк". У Міжнародному Інституті вона зі звичайної суспільної опікунки (совшел воркер) вибилася на становище директора департаменту суспільної опіки в Міжнародному Інституті, в Метрополітальному Детройті. Володіючи, в додатку, в письмі і слові сімома мовами, вона утішається повагою чужих і любов'ю та повагою своїх.

Як голова Гол. Управи УКЗ, Марія Квітковська є членом Генеральної Федерації Жіночих Клюбів (Американської Світової Федерації) та брала участь останніх чотирьох Конвенціях.

Марія Квітковська належить також до багатьох професійних організацій, а саме: Національна Асоціяція Суспільних Працівників, Академія Дипломованих Суспільних Працівників, Королівське Т-во Здоров'я (Анґлія), Рада Освіти Суспільних Працівників та Мичиґенська Міжпрофесійна Асоціяція для Справ Родинного життя.

Віктор Боровський

Свято Державности в Твин Ситі, Мінн.

Заходом Святочного Комітету Відділу УККА на Міннесоту відзначено річницю Державности України. Відбулося свято в неділю 21 січня 1973 р. в залі Українсько - американського дому в Міннеаполісі, Мінн. Програму започатковано американським гимном, що його відспівав Славомир Луців, баритон (Пласт) при форт. супроводі Кіри Цареградської. Вступне слово виголосив учасник Визвольних Змагань генерал - хорунжий Василь Филонович. З черги прочитано проклямації губернатора та посадників обох міст. Читали члени молодечих організацій. Деклямацію „Епітафія на могилу 359 лицарів Базару" виконала Ірина Михайльонка, член СУМА. Мандолінова оркестра Ю. СУМА під проводом муз. керівника інж. Карп'яка виконала пісні: „Мій рідний краю" муз. О. Матюка, „Де Дніпро наш" муз. Вербицького і „Понад Прутом моя Коломия" муз. Д. Циганків, гарм. З. Маркович. П. Тютюнник з парохії свв. Володимира і Ольги подав широке зіставлення історичних подій від Хмельницького почавши, підкреслюючи, що ми повинні орієнтуватися тільки на власні сили, а пактувати з сусідами з позиції „рівного з рівним".

Після доповіді Зоя Семенець, сопрано (Церква св. Михаїла) при фортепіяновому супроводі п. Згодави відспівала пісні: „Як стрільці йшли з України", слова і мелодія Р. Купчинського, гарм. М. Фоменка і „Надії", слова С. Черкасенка, муз. Л. Лопатинського.

Капеля Бандуристів і хор ОДУМ-у під мистецьким проводом інж. Вовка, виконали „Ґавот" музика Лисенка і пісні: „Туман яром", „Ой, у полі криниченька", „Волиняночка", з акомпаніяментом бандур. Крім того, виконано ще й в'язанку пісень на бандурах, як наддаток. „Пісня з України" — деклямація пані О. Остапчук (церква свв. Володимира і Ольги), належала до ряду кращих точок.

По великих успіхах в 1972 р. на Сході Америки, наша громада щиро вітала солістку Океану Бринь, яка відспівала: „Океан" — арію з опери „Оберон", муз. К. М. фон Вебера, „Молитву" Лесі Українки, муз. І. Білогруда, „Волошки" О. Лятуринської, музика Пащенка та „Україно, матінко моя" слова Л. Забашти, муз. Кос - Анатольського. У пані Бринь треба цінувати її працю над собою та безупинне змагання до повних вершин.

Наприкінці хор „Дніпро" під диригентурою Миколи Бриня відспівав пісні: „Карпатські Січовики" слова Я. Славутича, музика К. Стеценка, „Сон" П. Грабовського, музика Г. Китастого і „Живи, Україно" слова О. Олеся, музика К. Стеценка. Хор „Дніпро" має своє добре ім'я і йому тільки б збагатитися новим молодим доростом. На закінчення хор і всі присутні відспівали „Ще не вмерла Україна".

Всім, хто причинився до успішного Концерту, і численній авдиторії за участь, ленній авдиторії за участь голова Відділу УККА.

Василь Пакуляк
Міннеаполіс

У 40-РІЧЧЯ УНО

(1932-1972)

По закінченні визвольних змагань лиха доля розвіяла воїнів України по Европі та Північній і Південній Америці. Опинившись у нових умовинах життя в Канаді і в ЗСА вони не склали рук, але стали до важкої праці: заробіткової, щоб прожити, та освідомно - організаційної. Її вислідом були створення Стрілецької Громади, Українського Національного Об'єднання (1932) та часопису „Новий Шлях", що став речником і оборонцем не тільки української спільноти, але й нескореної України. В Канаді українським воїнам довелось звести ще один бій, але вже переможний, з Москвою, із її розкладовими елементами, що руйнували життя української спільноти та виповіли боротьбу Христовій Церкві. З перспективи 40-річчя велетенська, п р о роблена праця о с н овоположників Стрілецької Громади, УНО з Рідними Школами та організаційним оформленням молоді в МУН, очевидні кожному членові української спільноти. Тому в суботу 18 листопада м. р. заповнилась простора заля філії УНО в Едмонтоні, щоб вшанувати заслуги основоположників Стрілецької Громади та УНО в Едмонтоні, звідкіля їх мережі поширились по цілій Канаді до другої світової війни. З метою кращої організаційної освідомної праці УНО її централя та часопис „Новий Шлях" перенеслись з Едмонтону до Вінніпегу, а в останньому 15-річчі Крайова Екзекутива УНО діє в Торонті, бо на сході Канади скупчилось найбільше зорганізованих лав її членства. Заслужених основоположників, піонерів прийшли привітати і вшанувати обидва Владики: Андрій (УГПЦ) і Ніл (УКЦ) і виголосили під час бенкету промови з привітаннями, та передали Боже благословення. Головну промову про історичну заслугу основоположників УНО в Едмонтоні виголосив президент Крайової Екзекутиви УНО з Торонта лікар д-р Модест Мицик, який прилетів з цієї нагоди до Едмонтону. Його представив колишній довголітній голова філії УНО в Едмонтоні та її культурно-освітній референт Степан Грох. Від усіх організацій в Едмонтоні вітав голова Відділу КУК Я. Росляк. Від провінційного уряду Алберти та прем'єра П. Лоґіда вітав словами мін. Б. Гоголь.

Як господар бенкетом проводив голова філії УНО Р. Осташевський. Він привітав передусім усіх основоположників, які засіли за окремим столом, гостей за почесним столом, між ними посла п-і К. Чічак та заступника спікера провінційного парляменту В. Дячука і всіх представників організацій і численних гостей, які засіли за столами до бенкету з молоддю. За активну працю в УНО, від заснування аж до 1945 року відзначено основоположників - піонерів почесними грамотами. Їхні імена та прізвища відчитав секретар філії УНО інж. О. Мазурок, а президент д-р М. Мицик вручав кожному з приявних особисто почесні грамоти. Опісля секретар відчитав ще надіслані привіти. Бенкет почався молитвою о. радн. В. Чопея і благословенням Владики Андрія, а закінчився молитвою о. прот. О. Хом'яка та благословенням Владики Ніла. Опісля приявні забавлялись під звуки танкової музики до півночі.

У неділю, 19 листопада м. р. вшановано 40-річчя УНО ювілейним концертом, що відбувся в авдиторії св. Івана о год. 7.30 вечора з приявністю Владики Андрея, отці обох Церков з Едмонтону і численних громадян. Концерт започатковано співом канадського гимну, що його виконав українською мовою мішаний хор „Дніпро", під орудою Р. Солтикевича, при фортепіяновому супроводі п-і М. Фодчук, і вступним словом голови філії УНО Р. Осташевського. Він і провадив концертом, на програму якого склались виступи трьох ансамблів: Мішаного хору „Дніпро" під проводом диригента Р. Солтикевича та з виступом солістів, жіночого ансамблю „Мережі", під мистецьким керівництвом п-і М. Дитиняк і проф. С. Яременка та танцювального ансамблю „Черемош".

Концерт закінчено відспіванням мішаним хором „Дніпро" і приявними національного гимну „Ще не вмерла Україна".

У понеділок 20 листопада о год. 8.30 вечора півгодинна радіопередача централі українців католиків, під проводом Р. Осташевського, була присвячена вшануванні 40-річчя УНО, з переданням частинно концертової програми.

м. х.

Ще один посол українського роду в Канаді

Посол д-р Гарві Андре

Оттава. — Як виявляється, в 29-ому канадському Парляменті є не шість, а сім послів українського роду. Цим сьомим послом, про якого досі не було відомо, є д-р Ґарві Андре, який репрезентує Калґари-центер від імени Проґресивно-консервативної партії. Д-р Ґарві Андре належить вже до третого покоління. Діди його еміґрували з української Буковини до Канади в 1898 році і поселилися в Андрю, Алберта. Первісне їхнє прізвище було Ворощуки. Ґарві Андре народився в Едмонтоні 1940 року. Студіював хемічну інженерію на Албертському університеті, а відтак на Каліфорнійському Технологічному Інституті. Науковий ступінь доктора хемічної інженерії одержав в 1966 р. на Албертському університеті. Тепер живе в Калґарах, викладаючи на Калґарському університеті. Він належить до ряду професійних організацій, а також приймає активну участь в місцевому громадському житті. Політично почав активізуватися в Проґресивно-консервативній партії, яка виставила його своїм кандидатом до виборів 30 жовтня 1972 р. В Парляменті він втримує зв'язок з сенатором П. Юзиком.

Телевізійна Різдвяна програма в Детройті

Українська громада метрополітального Д е т ройту підбадьорена двома українськими фестивалями, яким місцева англомовна преса, радіо і телевізія дали найкращу з усіх етнічних фестивалів оцінку, промостила собі шлях до виступів на телевізії. У неділю 2 липня 1972 р. д-р Люїс Ґерґардт, керівник програми „Лет'с сі" на каналі 2, телевізійної сітки СіБіЕс, перевів інтерв'ю з інж. Василем Колодчином. Це інтерв'ю було чисто політичного характеру.

У зв'язку зі святкуванням Різдва Христового відбулися на тому самому каналі два виступи українців. У неділю 24 грудня 1972 р. о год. 9:30 ранку надавано етнічну різдвяну програму з колядами, якою керував молодий юрист Роман Тарнавський. У програмі взяли участь: від українців — ансамбль бандуристів Української Прав. Ліґи Молоді під мистецьким к е рівництвом Петра Китастого, від поляків — хор „Лютня" і від латишів — одна жінка - солістка. Частину виступу ансамблю бадуристів показувано додатково на тому ж самому каналі після надання вістей увечері, що виказало успішність українських коляд.

У неділю 7 січня 1973 р. о год. 10-ій ранку на тому ж каналі відбулася українська півгодинна різдвяна програма, якою керував д-р Люїс Ґерґардт. Програма складалася з трьох частин: 1) інтерв'ю з інж. В. Колодчином, частинно святочно-різдвяного і частинно політичного характеру; 2) інтерв'ю з Вірою Андрушків на тему українських різдвяних звичаїв і 3) українські коляди.

Керівник програми підкреслив, що „сьогодні в нас небуденна нагода довідатися, як українці в цілому світі святкують Різдво Христове" і звернувся до В. Колодчина, щоб він про те розказав. Інж. Колодчин почав свою розповідь, що українці святкують Різдво тільки у вільних країнах світу, зокрема у ЗСА, де живе кругло два мільйони українців, в тому числі в Детройті приблизно сто тисяч, що в ЗСА українці можуть свобідно плекати і розвивати свою культуру, натомість у Совєтському Союзі не має свободи віри і тому там наші брати і сестри обходять Різдво Христове нелеґально, в підпіллі. Розказав про ліквідацію Української Автокеф а л ь н о ї Православної Церкви і Української Католицької Церкви, про заслання на Сибір на важкі роботи наших духовників, монахів і монахинь, з яких наш Владика Йосиф Сліпий після 18-річного перебування в концентраційному таборі чудом залишився живий, що у 1946 році українських католиків силою віддано під юрисдикцію московської православної церкви, яка була і є дальше знаряддям колись царської, а тепер совєтської влади, що молоді українські інтелектуалісти борються за права свого народу, виступаючи проти терору і русифікації, за що тільки у минулому році понад сотню їх засуджено і вислано на Сибір, але їх це місце заступають нові кадри молодих борців.

На питання д-ра Ґерґардта, як зарадити, щоб облегшити незавидну долю українців під комуно - московським режимом, інж. Колодчин радив порушувати людську опінію писанням листів до наших сенаторів, конґресменів, до Президента і Об'єднаних Націй, щоб вони зайняли в цій справі якесь конкретне становище, як це роблять жиди, які своєю акцією добилися деяких змін у користь жидівських громадян Совєтського Союзу.

Д-р Ґерґардт представив Віру Андрушків як членку СУА і попросив її розказати про українську ялинку, яка стояла біля них і українські різдвяні звичаї. Вона зазначила, що ялинка удекорована Калина Миколенко, пояснивши, що означають деякі прикраси на ялинці і інші ручно різблені предмети, що лежали під нею, як: хрест, гриб, гуцули та інші, розказала про дідуха, який в уяві народу є символом і пошани і про 12 пісних страв, які родина споживає на Свят-Вечір.

Керівник програми зацікавився українськими різдвяними картками і п-і Андрушків пояснювала йому значення кожної святочної картки. Між картками були також картки, виконані мистцем Е. Козаком. На одній із них видніла закрита совєтською зладою церква, оподаль від неї група селян з упістами святкують Різдво Христове.

На питання, чому у ЗСА християни обходять Різдво Христове 25 грудня, а українці 7 січня, п-і Андрушків відповіла, що інші народи святкують Різдво за Григоріянським календарем, а українські католики і православні за Юліянським календарем. В студіо був приявний хор, складений з 14 шкільних дітей української католицької парафіяльної школи в Гемтремку. На питання, які коляди виконує цей хор, інж. Колодчин пояснив, що першою колядою буде „Щедрик" українського композитора Миколи Леонтовича. Цей „Щедрик" виконано вперше в Києві 1916 року. Його мелодія подобалася іншим, які замінили українські слова своїми власними, а у ЗСА цю мелодію награла на тасьму Нюйоркська фільгармонійна оркестра під дир. Б. Бернстайна і її виконання надають скрізь під час Різдвяних Свят. Другою колядою буде „Добрий вечір тобі".

Згаданий шкільний хор під кер. п-і Анни Томяк виконав ці дві колядки, а д-р Ґерґардт сказав: „Вони були незвичайні". Наприкінці інж. Колодчин побажав українській громаді веселих Свят і щасливого Нового Року. Програма відбулася заходами референтури зовнішніх зв'язків Метрополітального Відділу УККА.

Франц Липецький

Січневі роковини в Сіятелі

Заходами Українсько - Американського Клюбу у стейті Вашингтон, вперше в історії цього півмільйонового міста, посадник Вес Улман проголосив день 22 січня — Днем Української Незалежности. Над зорганізуванням свята працював голова Клюбу, інж. Володимир Клос, підтримуваний цілою громадою. У неділю 21 січня о годині 3-ій по полудні в залі Музею відбулися святкування. Участь в святі взяло багато стейтових сенаторів, конгресменів та різних достойників міста та стейту. Програму розпочато співом американського національного гимну, відтак інж. В. Клос, голова Клюбу, виголосив промову. Опісля слідували пісні переплітані танками. Програму виконали в більшості члени Клюбу, танцювальна група „Гонивітер" під проводом Ігоря Івасика, а хор під орудою о. Петра Ойцаса. Виступала також група танцюристів з Вікторії „Веселка". Співом „Ще не вмерла Україна" закінчено святкування. Присутніх — понад 500 людей.

Українці у стейті Вашингтон почали зорганізоване громадське життя зі створенням Клюбу у вересні 1971 р. і за відносно короткий час у них — надзвичайні успіхи на культурному, громадському і пол. полях. Крім посадника міста, також губернатор стейту Деніел Евенс цього року вперше проголосив Український День Незалежності.

Клюб також має свій Відділ у місті Спокен, який оформився в листопаді м. р. за ініціятивою і під проводом Анатоля Демуся. Перебіг Свята і прихильний коментар передали дві телевізійні стації, радіо і місцеві часописи.

В. К.

ЗАКЛИК ДО ГРОМАДЯНСТВА

Один з найактивніших комбатантських та громадських діячів Метрополії Ню Йорку, колишній старшина УПА, голова Об'єднання колишніх Вояків УПА в ЗСА п. Іван Хома, поважно занедужав і був примушений виїхати до Европи на лікування, де його запевнили, що лікування буде успішне. Але його перебування в санаторії є пов'язане з великими матеріяльними коштами. Друзі-упісти, так члени Об'єднання, як і Т-ва колишніх Вояків УПА ім. ген.-хор. Тараса Чупринки, прийшли з першою допомогою хворому побратимові, на жаль, їхніх пожертв замало, щоб покрити величезні кошти лікування. Тут потрібна ширша, громадська допомогова акція! З тією метою створився в Ню Йорку Тимчасовий Допомоговий Комітет, відкрив у Щадниці „Самопомочі" окреме конто, і цією дорогою звертається до Українського Громадянства з гарячим апелем — подати братню, помічну руку колишньому воякові УПА, що опинився в дуже важкій для нього хвилині і бореться за життя всіми можливими і доступними засобами. Ласкаві пожертви просимо слати, по змозі, якнайскоріше, на адресу: Self Reliance Acc. No. 5871 — 108 2nd Ave. N. Y. N. Y. 10003.

Всі пожертви будуть потверджені, а потім опубліковані в пресі.

За Тимчасовий Допомоговий Комітет:

Михайло Черешньовський
Степан Бардигула
Іван Керницький

Об'єднання Мистців Українців в Америці
та
Галерія Христини Чорпіти у Філядельфії
запрошують Українське Громадянство
на відкриття виставки мистця

Д-РА МИХАЙЛА КАЧУРОВСЬКОГО

що відбудеться в неділю, 4-го лютого 1973 року о год. 1-ій вполудне, в Галерії Українського Літературно-Мистецького Клюбу, 149 — 2-га евеню в Ню Йорку. Виставка триватиме від 4-18 лютого і відкрита в суботи і неділі від 1-8 веч., в будні — 6-8 веч.

В неділю, дня 4-го лютого 1973 року
о год. 4-ій по пол.
УПРАВА УНУ
(Український Народний Університет)
— організує —
у ВЕЛИКІЙ ЗАЛІ БУДИНКУ ОУВФ
315 Схід 10-та вул. у Ню Йорку, Н. Й.
публічне обговорення теми

50-РІЧЧЯ ВЕЛИКОГО ОБМАНУ

а) ЯК І ДЛЯ ЧОГО ТВОРИВСЯ СОЮЗ У ФОРМІ СССР;
б) БОРОТЬБА ДВОХ ПРОТИСТАВНИХ СВІТІВ НА ПРОТЯЗІ ПІВСТОЛІТТЯ;
в) ВІД СОЮЗУ ДО УНІТАРНОГО ЄДИНОДЕРЖАВ'Я З „ЄДИНИМ РАДЯНСЬКИМ НАРОДОМ" ЗАМІСТЬ НАЦІЙ.

Теми насвітлюватимуть:
проф. В. Стойко, д-р В. Савчак, проф. І. Вовчук
Керуватиме обговоренням д-р О. Соколишин
Просимо ласкаво Українське Громадянство до участи в обговоренні преважної політичної теми.

УПРАВА УНУ

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІХ ЧЛЕНІВ, ЩО

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Української Кредитової Спілки в Рочестер, Н. Й.

— відбудуться —

в неділю, 4-го лютого 1973 року
о год. 2:30 по пол.
в залі
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
при 831 Джозеф Авеню

ПОРЯДОК НАРАД:

1. Відкриття Зборів;
2. Відчитання протоколу з попередніх Зборів;
3. Звіт Дирекції;
4. Фінансовий звіт касира;
5. Звіт Кредитового Комітету;
6. Звіт Пропагандивно-освітньої Комісії;
7. Звіт Контрольного Комітету;
8. Дискусія;
9. Уділення абсолюторії членам Керівних Органів;
10. Звіт Номінаційної Комісії та вибір нових Керівних Органів;
11. Ухвалення бюджету на 1973 рік;
12. Внески й запити.

Склад Номінаційної Комісії:
В. Пилипенко, Л. Вах і Л. Віняк
По Зборах перекуска та виграші нагород.

Цієї суботи в Ню Йорку прем'єра фільму „Поїзд в Україну"

Ню Йорк. — З кінцем цього і початком наступного тижнів у великій залі Українського Народного Дому при Другій евню відбудеться показ нового двогодинного кольорового фільму під наг. „Поїзд в Україну", продукції Ярослава Кулинича. Праця над фільмом, згляднo збирання кіноматеріялу, тривала кругло 10 років. Яр. Кулинич брав участь у американській кіноекспедиції по СССР, побувавши при тому і „на нашій, не своїй землі". У фільмі зафіксовано не лише чудову українську природу від Сяну й Дністра до Дінця й Дону, включно із Кримським півостровом, а й багато важливих сцен, які свідчать про сучасний стан українського народу, його прив'язаність до рідної землі, нелегке економічне становище, перепрацьованість жінок тощо. У фільмі є унікальні кадри з Богослуження у св. Юрі у Львові, знято Личаківське і Янківське кладовища, також Байкове в Києві, сцени з „чорного ринку" і т.д.; показано багато новобудов, як і старовинних пам'яток України. Найцікавіше в „Поїзді в Україну" — це живі люди у їх щоденному житті.

Після відповідної підготови керівницею Студії Мистецького Слова реж. Лідією Крушельницькою, дикторський текст читають талановиті рецитатори Наталка Чума та Ігор Раковський. Його написав Л. Полтава, використовуючи тексти поетів різних поколінь, які оспівували Україну та українську людину, починаючи від Тараса Шевченка й закінчуючи Василем Симоненком та кількома сучасними поетами за кордоном. Фільм має також чималий музично-вокальний супровід.

Фільм „Поїзд в Україну" з підназоловком „Пізнай свій Край" буде висвітлений в УНДомі в суботу 3-го лютого о 5-ій і о 7:30 вечора, в неділю 4-го лютого о 2-ій, 4:30 та о 7-ій вечора, а також у понеділок і вівторок о 7:30 вечора.

ЩЕ ПРО „ГАРВАРД — І ЩО ДАЛІ?"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

чому маємо обмежувати нашу увагу тільки нашими справами? Чому маємо залишати справи загального характеру рішати іншим? Ми мусимо в них брати участь, інакше будемо тільки обсерваторами і споживачами продуктів на якість яких не матимемо ніякого впливу.

Хто прислуховується до настроїв нашої, передусім студіюючої молоді, той знає, якою гострою і невідкладною справою є поширення наших світоглядових рямок. Молодь у них вже не вміщається. Своє невдоволення вона висловлює в найгостріших формах (див. журнал українського студентства „Нові Напрями"). Вона не криється з тим і говорить одверто про вихід з нашого, на її думку, вузького і в минуле зорієнтованого середовища.

Поширення наших світоглядових рамок могло б не тільки вдержати молодь при нашому середовищі (а вже за кілька років вона буде нашою новою професійною силою), але треба сподіватися, що це привернуло б до нього багато вартісних, часто дуже впливових одиниць, що стоять осторонь нашого середовища, вважаючи, що вони не відповідають його часто дуже строгим і непоблажливим вимогам. Вони могли б бути важливою підпорою для самої фундації, і своїм престижем та матеріяльними можливостями надати їй відповідної ваги.

І в цьому поширеному сенсі слід було б шукати напрямних пропонованої Української Фундації. Перед нею, мабуть, не буде такої блискотливої зірки, якою кілька років для нашої еміграції був Гарвард, зате буде перед нею широке русло нашого многогранного життя. Регуляція і поширення цього русла буде якраз відповіддю на питання: що далі?

Яків Гніздовський
Ню Йорк, Н. Й.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК

У „Свободі" ч. 14 з 23-го січня ц.р. у моєму дописі „Торонто захоплене виставою п'єси ‚За сестрою'" трапилися друкарські помилки, які роблять висловлені мною думки незрозумілими для читача, тому прошу ВШ. Редакцію справити їх в одному з найближчих чисел, а саме: „брак поглиблення акторської гри в метових ситуаціях" має бути „в межових ситуаціях"; „режисерською унапрямленістю головно на початку слова" має бути „головно на подачу слова"; „сценарія витримана в реалістично - романтичному дусі" має бути „сценерія витримана . . ."

В.Л.

Жіночий Хор „Горлиця"
і
Ансамбль Бандуристів
з ІРВІНГТОНУ, Н. Дж.
ВИСТУПИТЬ З

РІЗДВЯНИМ КОНЦЕРТОМ

в неділю, 4-го лютого 1973 року
о 5-ій годині по обіді
в залі Українського Народнього Дому
при 140 Проспект Евню, Ірвінгтон, Н. Дж.

В ПРОГРАМІ:
КОЛЯДКИ, ЩЕДРІВКИ, НАРОДНІ І ПОВСТАНСЬКІ ПІСНІ ТА ІННІ МИСТЕЦЬКІ ОДИНИЦІ

Дириґент Хору — В. ПТАШИНСЬКИЙ
Мистецкий керівник Ансамблю Бандуристів В. ЮРКЕВИЧ

Ввесь дохід призначений на побудову церкви Святого Вознесения в м. Мейплвуд, Н. Дж.

АДМІНІСТРАЦІЯ

Увага! ШИКАГО! Увага!

ПЕРЕДПЛАТНИКІВ АЛЬМАНАХА 50-РІЧЧЯ ПЕРШОГО ЗИМОВОГО ПОХОДУ

повідомляємо, що цей альманах уже готовий і небавом станемо висилати його передплатникам. ПЕРЕДПЛАТНИКІВ з ЧИКАГО, які зложили передплату в „Самопомочі" на руки бл. п. Михайла ГАРАСИМА прохаємо подати нам негайно точні адреси, на які слід висилати альманах. Хто зложив принаймні $10.00, одержить альманах безкоштовно, а кожний, хто вплатив меншу суму, повинен доповнити її до 10 долярів.

Листи і чеки прохаємо слати на нижче подану адресу нашого секретаря-скарбника.

Орденська Рада Ордена Залізного Хреста Армії УНР

Адреса секретаря-скарбника: Mr. Ivan Wynnyk
5282 Post Road New York, N.Y. 10471

Колишній французький ґестапівець дістав у ЗСА 20 років тюрми за „героїну"

Ню Йорк. — Аргентинський громадянин корсиканського походження Авґуст Джозеф Рікорд засуджений Федеральним Судом на найвищу міру покари за торгівлю наркотиками — 20 років тюрми, 20 000 долярів грошової кари та покриття всіх судових видатків. Засуджений був одним із найбільших торгівців чистою „героїною" в ЗСА, перепачкувавши сюди щонайменше 2 000 фунтів тієї наркотичної отрути. 62-річний Рікорд, відомий ще як „Андре", мав ресторани в Асунсіоні, в Параґваї, звідки й провадив свою кримінальну „діяльність". За три роки він заробив кругло 400 000 долярів на людському нещасті. Уроджений корсиканець, Рікорд перебував один час у Марселі, потім був аґентом французького Гестапо під час другої світової війни, по війні утік до Південної Америки, де займався нібито ресторанами, а насправді — підпільною торгівлею наркотиками. Підсудний визнав, що, можливо, він і мав у своїх ресторанах справу з торгівцями наркотиками, але твердив, що сам він ніколи не торгував „героїною". Рікорд казав, що він є жертвою інтриг та що він дуже хвора людина. Однак, американський суд вважав за потрібне засудити його на найвищу кару, яка лише існує в ЗСА за торгівлю й поширення наркотиків.

АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР ІКЕРА Й ПОНЕДІЛКА У ВОТЕРВЛІТІ

Вотервліт, Н. Й. — Школа Українознавства Олбанської Округи та Гурток Любителів Мистецтва у Трою влаштовують тут спільно в неділю 4 лютого, год. 4 по пол., в залі українського Клюбу Вечір українських гумористів — І. Керницького (Ікера) й Миколи Понеділка з Ню Йорку. У програмі візьме участь студентський співочий гурток „Соловейки" під проводом маестра Я. Кушніра. Дохід призначений на Школу українознавства у Вотервліті.

(І. Д.)

ГОЛОВНА УПРАВА БРАТСТВА „МАСЛОСОЮЗНИКІВ"
подає сумну вістку Членам Братства, Кооператорам і Українському Громадянству,
що дня 24-го січня 1973 р. в Балтіморі, Мд. відійшов у Вічність
на 88-му році життя

сл. п. Сотник

ТОМА КОТИК

учасник Визвольних Змагань в радах УГА, член-заступник Дирекції і начальник Торговельного Відділу Централі Маслосоюзу у Львові.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПОХОРОН відбувся дня 27-го січня ц. р. в Балтіморі, Мд.

Дружині і Родині Покійного складаємо вислови щирого співчуття.

ГОЛОВНА УПРАВА БРАТСТВА „МАСЛОСОЮЗНИКІВ"

15-ий ВІДДІЛ УКРАЇНСЬКОГО ЗОЛОТОГО ХРЕСТА
в СТ. ПОЛ-МІННЕАПОЛІС, Міннесота,
у глибокім смутку повідомляє все Членство
Українського Золотого Хреста й все Українське
Громадянство, що в неділю, 14 січня 1973 року,
проживши 71 літ, упокоїлася в Бозі
наша довголітня й завжди дуже активна членкиня

СОФІЯ АНАСТАЗІЄВСЬКА

ПОХОРОН відбувся в четвер, 18-го січня 1973 року в Міннеаполіс, Мінн.

Мужеві Покійної проф. Миколі Анастазієвському, синові адв. Володимирові Анастазієвському, синовій і Родині, висловлюємо наше глибоке співчуття.

Замість квітів на могилу Покійної 15-ий Відділ УЗХ зложив 20.00 дол. на будову Української Церкви св. Константина в Міннеаполісі, Мінн.

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими,
що дня 28-го січня 1973 року помер,
по короткій недузі, на 85-му році життя,
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ І ПРАДІДУСЬ

бл. п.

ОСИП КОРШОВСЬКИЙ

бувший огородник Тернополя, нар. в Тернополі, Україна

ПАНАХИДА — у вівторок, 30-го січня 1973 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — в середу, 31-го січня 1973 р. о год. 9:30 ранку до церкви св. Юра в Ню Йорку, опісля на цвинтарі Gate of Heaven.

В глибокому смутку:
дружина — СТЕФАНІЯ
доньки: ДАРІЯ МУДРА з мужем ВАСИЛЕМ і доньками — ТЕОДОЗІЄЮ з мужем БОГДАНОМ й ОКСАНОЮ
ЛЮБА ТУРЧАК з чоловіком БОГДАНОМ і синами: ЛЮБКОМ і ОЛЕГОМ
сини: БОГДАН з дружиною ФЛОРЕНС і дітьми — ЮРКОМ і СТЕПАНОМ
БОРИС з дружиною ІДОЮ і дітьми: СТЕФАНІЄЮ, ДЖІНІ і ЮРІЄМ
правнуки — ХРИСТИНА і МАРКО
близька і дальша Родина в Україні й в Польщі

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
бл. п.
Марії Анни з Тустановських Марнів
СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ
буде відправлена
в суботу, 3-го лютого 1973 р.
о год. 9-ій рано
в ЦЕРКВІ СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.
РОДИНА

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Незабутнього і Неіджалуваного
МУЖА, БАТЬКА І ЗЯТЯ
бл. п.
Проф. Володимира Цісина
буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в суботу, 3-го лютого 1973 р.
о год. 9-ій ранку
в церкві св. Марії
в ОЗОН ПАРКУ, Н. Й.

ІВАННА — дружина
КВІТКА — донька
МАРІЯ і БРУС — донька з мужем
і д-р ВАСИЛЬ і СОФІЯ ЛЕВИ — тесті

Замість квітів на далеку могилу
бл. п. МАРІЇ КОЗНАРСЬКОЇ з НАЛИВАЙКІВ
зложили на Фонд „Церква в Потребі":

Любов і Любомир БІЛИК $10.00
М.ра і мґр. Андрій ПОВХ 20.00

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Членами 204-го
Відділу УНС й Українською Громадою,
що 6-го січня 1973 р. по важкій недузі, відійшов
у Вічність, на 71-му році життя,
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО І ПРАДІДУНЬО

бл. п.

ВАСИЛЬ РУДНИЦЬКИЙ

нар. в с. Вязева, пов. Жовква, Україна.

ПОХОРОН відбувся 10-го січня 1973 р. з української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку, на цвинтар Оливна Гора.

В глибокому смутку:
ОЛЕНА — дружина
КАТЕРИНА — донька з мужем ПЕТРОМ
ІВАН — син з дружиною ГЛЬОРІЄЮ
4 внуки і 4 правнуки
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку сповіщаємо, що дня 18 січня 1973 р. відійшов у Вічність

бл. п.

АНТІН СТЕФАНИШИН (Вартовий)

кол. старшина УГА, від перших днів зорганізування Української Військової Організації — бойовий її член, многократно арештований польською поліцією і суджений польським судом, кількарічний політичний в'язень, учитель та активний член численних українських організацій.

Похоронений на українському католицькому цвинтарі св. о. Миколая дня 22-го січня 1973 р. при релігійних відправах та з піснею „Видиш брате мій".

Хай вічною буде пам'ять Героєві!

ТОВАРИШІ ЗБРОЇ та ГРОМАДСЬКОЇ ПРАЦІ

В пам'ять моєї Найдорожчої Мами
бл. п. АННИ СТЕЛЬМАЩУК
що упокоїлась в Бозі 8-го грудня 1972 року в Україні,
складаю
25.00 долярів — на Фонд „Церква в Потребі";
10.00 дол. на ЗУАДК
і 15.00 дол. на Український Народний Фонд.

Син Михайло СТЕЛЬМАЩУК

В пам'ять нашого Дорогого ВУЙКА
Інж. Андрія Волосенка
складаємо 20.00 долярів
на Українські Студії в Гарварді.

Христина і Юрій КІНАЛ

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього дня 24-го листопада м. р.
відійшов від нас у Вічність
мій Найдорожчий ЧОЛОВІК

сл. п.

Д-р ПАВЛО ДУБАС

Цією дорогою складаю щиру подяку Високоповажаному Доктррові Романові Дикому за незвичайну дбайливу опіку під час довгої недуги Покійного. Щиро дякую Високопреподобному о. Мітратові Стефанові Білякові, пароxові катедральної церкви св. Володимира в Філядельфії за відправлення Панахиди, Служби Божої та похорону в днях 27 і 28 листопада м. р. Дякую Усім, що прощали та супроводили сл. п. Покійного в останню дорогу, зокрема щиро вдячна Тим, що листовно і усно висловили мені співчуття. Моя окрема глибока подяка Екзекутиві ЗУАДК-у і його президентові д-рові Володимирові Галанові і дир. Іванові Поритковi за віддання пошани сл. п. Покійному і відмічення Його життєвого шляху в наших щоденниках, а зокрема за основання окремого Стипендійного Фонду Суспільної Служби ім. Д-ра Павла Дубаса. Дякую похоронному заведенні М. Насевича за зразкове переведення похорону.

Молю Господа Бога, щоби всіх Вас винагородив щедрими ласками!

КАТЕРИНА ДУБАС з РОДИНОЮ

22-го січня Нюарксько-Ірвінгтонської громади

Відзначення роковин державности і соборности в Нюарку - Ірвінгтоні відзначилося позитивно від не надто високого рівня таких святкувань. Це не значиться, що воно не мало слабих сторінок, але в загальному його позитив перевищали його тіні. Натиск у переведенні свята державности і соборности був покладений на його виконання молодими людьми.

Святочну Академію відкрив молодий місцевий адвокат, Нестор Олесницький, після чого слідувало відчитання проклямації „Дня Української Незалежности" студенткою Наталкою Лазірко.

Центральною точкою програми була святочна промова молодого українського професора яка цілком відбігла від рутини, або висловлювання подій і їхніх подробиць, або виспівування славословій дієвим особам часів визвольних змагань чи оскаржування їх у всяких дійсних і уроєних промахах.

А. Скальський наголосив цілком інший аспект 1917-21 років, а саме гостро протиукраїнську і рішучо протимосковську настанову альянтів, репрезентовану такими провідними одиницями як тодішні міністри Ленсінг і Балфур, що вели політику ЗСА або Англії. Вони не визнали права українського народу на самовизначення й українську справу вважали німецькою видумкою. Українські визвольні змагання були програні не тому, що українськими провідниками були роблені помилки, адже кожний їх робив і робить. І не тому, що червона Москва переважала нас силою, але тому, що в наслідок антиукраїнської політики тодішньої всесильної антанти були створені для УНР надзвичайно несприятливі обставини.

Згодом доповідач нав'язав до сьогоднішньої ситуації, підкреслюючи, що американсько - московські залицяння далі підривають будь-які надії на зовнішню допомогу для наших справедливих аспірацій. Тому нашою дивізою мусить бути тільки орієнтація на власні сили.

Авдиторія слухала відносно короткої, але інтересної доповіді з великою увагою.

Другою цікавою точкою був поетичний монтаж, складенний п-і О. Футалою про незабутні дні визвольних змагань, вміло виконаний двома молодими людьми, Танею Басняк і Андрієм Чировським. Більше емоційне виконання Тані знаменито контрастувало зі спокійним рецитуванням Андрія, даючи цікаву цілість.

Марта Кокольська своїми піснями при акомпаньяменті п-ні Галі Клим піднесла мистецький рівень святочного вечора. Молодий пяніст Мирон Футала виконав дві фортепіянові точки, які здивували приявних надсподівано високим рівнем виконання, беручи до уваги його молодий вік.

Хор Української Католицької Церкви під дириґентурою М. Добоша закінчив вечір відспіванням трьох композицій.

Американський гимн на фортепіяні і супро хорові був виконаний молоденькою піяністкою Д. Сиґідою. Оформлення сцени було в руках завжди готового до праці і помочі Ф. Луцишина.

Оформила мистецьку програмку молоденька Мотря Ходновська. Організація і перебіг свята, що в них головний труд вклали молоді люди при співпраці і допомозі старших, доказують, що українська громада Нюарку - Ірвінґтону розв'язує доволі успішно завдання засипувати шкідливу прірву поколіннями.

М. Ч.

ПАМ'ЯТІ О. ЮЛІЯНА КОЧЕРЖУКА

Проминає сорок днів від цієї сумної грудневої днини, коли діти, родина, друзі і знайомі відвели на місце вічного спочинку о. каноніка Юліяна Кочержука, котрий, проживши 83 роки як прикладний священик-громадянин, упокоївся в Бозі по короткій хоч важкій недузі 30 листопада 1972 року.

Отець Юліян народився 21 листопада 1889 р. в Кінчаках Старих у священичій родині о. Івана і Марії з Филиповичів. У Станиславові закінчив він і клясичний тип гімназії і богословські студії, де теж в катедрі одержав священичі свячення з рук Преосвященного Григорія Хомишина 30 квітня 1916-го року. По роках сотрудництва і завідательства в Кінчаках, Яворові, Товстобабах, Горожанці і в Загір'ї, у свого хворого батька, згодом, у 1923 р., стає парохом у Боднареві, недалеко Станиславова.

Боднарів був скромною парафією, де отець Юліян був примушений вести матеріяльно помірковане життя зі своєю ріднею — жінкою Софією з Турчанів, з доньми Марією і Іриною і сином Романом. Однак він не хотів кидати Боднарова в заміну за якусь багатшу парафію, кажучи: „А хто ж тут буде; і тут люди потребують релігійної опіки". Серед своїх парафіян отець Юліян був священиком, приятелем, дорадником і громадянином, бувши завжди в контакті зі селом, які його любило і шанувало. Він був в церкві, в читальні, в кооперативі, в спортовому товаристві, в аматорському театральному гурті, щоб всюди бути зі своїми людьми парафіянами, у всьому їм нести пораду й допомогу і виховувати у релігійному дусі.

Отець Юліян був теж українським патріотом. Його давня дружба з полковником Дмитром Вітовським, ще зі шкільної лавки, тільки поглибила український патріотизм о. Юліяна. Під час визвольних змагань його призначено капеляном для українських військових частин католицького віроісповідання. А незабаром, Головний Отаман УНР Симон Петлюра, в переїзді через Галичину, задержавшися на залізничій станції в Хирові, викликав був о. Юліяна до себе до панцерного поїзду і там попрохав його прийняти капелянство і для православних українських вояків. Отець Юліян в почутті свого священичого і національного обов'язку погодився на прохання Головного Отамана і прийняв повновласть.

Поляки часто часто позивали о. Кочержука до суду за те, що він в почутті свого національного обов'язку вписував до метрикальних книг прізвища й імена своїх парафіян в українській транскрипції, а не польській. Раз, ідучи з похороном через село, о. Юліян ненароком розбив похід польської паради 3-го травня. І за це його поляки судили.

Під час німецької окупації Галичини, коли то українське підгір'я примирало голодом, о. Кочержук виклопотав у німців відкриття кухні, в якій раз на день розділювано трохи гарячої страви поміж населення, щоб захоронити його від голодової смерти.

А коли у 1944 році совєтські полчища знову стали заливати Західню Україну і багато українців покидало рідні землі, щоб себе захоронити перед знищенням, о. Юліян вірно по закону свого Вчителя, що добрий пастир не покидає свого стада, втривозі, постановив остатися у рідному Боднарові. Цим він стягнув на себе підозріння у просовєтських переконаннях в очах мадярських старшин і тільки чудом, переконавши одного німецького військового ветеринаря, що він є священиком, і цей останній допоміг йому уникнути смерти. З горіючого села і з горіючої плебанії забрати насилу о. Юліяна, який ще здалеку бачив, як люди з його хати виносили його стареньку матір на горіючому сіннику. У міжчасі свою родину о. Юліян захоронив перед воєнною бурею в Самборі.

І так сама доля проти його волі кинула о. Кочержука на чужину, в еміграційну недолю. Переїжджаючи з Відня до Зальцбургу і Ґлязенбаху, де він всюди виконував священичі обов'язки, вкінці о. Юліян опинився в 1951 р. в Нюарку. Тут він замешкав при родині свого сина Романа і невпинно допомагав отцям Редемптористам у веденні парафії майже до дня своєї смерти у 1972 році.

Хоча старший віком, о. Юліян щодня поспішав відправити Службу Божу, де тільки ще було йому призначено. Кожної Великої Суботи він годинами святив Пасху, яку приносили в церкву вірні традиції українці нюаркської парафії. Годинами відправляв панахиди на гробах померлих в день Поминок, хоч вже йому було понад сімдесят років і надто важко.

Найкращою і найбільшою прикметою о. Юліяна була його велика скромність. Коли большевики в 1944 р. займали Галичину, преосвященний Хомишин, який любив і шанував о. Кочержука, надав йому окремі повновласті і гідність каноніка. Однак о. Юліян ніколи нічого про це не говорив, і щойно припадково відкрили цю його тайну перед смертю його діти. Автор цих рядків запитався раз о. Юліяна, чому він не проповідує. Відповідь була проста і така глибоко розумна: „Я вже багато проповідував. Це я вважаю найосновнішим завданням священика. Але я вже дуже старий; можу говорити задовго і плутати. Ніяка користь з такого проповідування". І коли подумати, що так багато старших людей у своєму самолюбстві не знають, що їм вже час відпочити, тоді треба подивляти великий самокритицизм о. каноніка Юліяна Кочержука, який в 57 рік священства упокоївся в Бозі, сповнивши завдання на землі, яке на нього вложив його Сотворитель.

Микола Чировський

Січневі роковини у Вотервліті

Вотервліт, Н. Й. — Заходом Окружного Комітету Відділів УККА Олбанської Округи (Амстердам, Вотервліт, Коговс і Трой) відзначено тут Січневі Роковини 21 січня ц. р. в залі Українського Клюбу. Святочну академію відкрив маестро Я. Кушнір, від Окружного Комітету, з'ясовуючи непромине значення Свята Самостійности й Соборности України. Він заповідав усі точки програми. Жіночий хор Олбанської Округи під проводом Анни Базар виконав: „Живи Україно" Гайворонського, „Слава Україні" Гнатишина та повстанську пісню „Вперед". Пізніше хор відспівав: „Ой, вербиченько" І. Шамо, „Вечірню пісню" Ященка, „Мої ясені" Кривенького, „Києве мій" Шамо, „Карпати" Садовського та „Боже Великий" в обробці Гнатишина.

Акомпаньювали на фортепіяні: Галя Мацюк і М. Базар, на акордеоні І Демчар, труба — В. Колодій, мол. і бубон Ф. Веласка. Цей недавно заложений „соборний хор" здобув собі загальне признання мистецьким виконанням пісень. І Дурбак виголосив святкову доповідь про Січневі Акти, з'ясував тодішнє положення й обставини, нав'язавши до сучасної боротьби молодого покоління за права українського народу, підкреслив обов'язки української еміграції. Поему Костишина „Свято злуки українських земель" виголосила з д р а м а т и ч н о ю експресією студ. Діяна Боднар. Вкінці Я. Кушнір подякував усім виконавцям і гостям, а ціла заля відспівала український національний гимн. Публіка дописала, було багато молоді.

І. Д.

НА ПОЧАТКУ ВИБОРЧОЇ КАМПАНІЇ У ФРАНЦІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Одначе й вони не зовсім з'єднані. Два найбільші синдикати тут розходяться. Прокомуністична СКТ беззастережно стала за т. зв. спільну програму соціялістів і комуністів. Але СФДТ (кол. католицька, сьогодні дуже ліва) закликає голосувати за кандидатів, що готові за самоуправу підприємств, тобто — за соціялістів Міттерана чи ПСЮ (крайньо ліві, що не погоджуються з комуністами). Це не сприяє єдності лівиці.

Свою ролю відіграють т. зв. реформатори, які не пішли з об'єднаним лівим фронтом. Вони мають своїх 14 відс. передбачених голосів. Вони виразно заявляють, що у майбутньому гратимуть ролю язичка на вазі парляментарних голосувань. Коли вони підуть з більшістю, то разом це дасть 52 відс., що переважає лівицю з її передбаченими 46 відс. Але це буде однаково поразка голлістів, що матиме свої далекойдучі наслідки.

Але... але карти ще не розіграні. Як би дошкульно Франція не відчувала девальвацію, ріст цін, все ж вона багата країна й живеться у ній не так то й зле. За урядування голлістів вона далеко пішла вперед і хай як правляча верства „придасться", француз, при всій непередбачливості його настроїв, має здоровий хлопський розум. Тому яке б довір'я сьогодні не мати до інститутів, що досліджують настрої мас, не можна сказати, що справа виборів перерішена в будь - який бік.

На цій лінії лежала й подорож Ж. Помпіду до СССР. Одні вважають, що він кинув вітер у вітрила лівиці. Інші ж уважають, що він цим дав арґумент своїм: коли ми голлісти можуть бути в добрих відносинах з СССР, то навіщо ризикувати авантурою з надто лівим урядом?

Та ця подорож не мала значного відгуку в масах, як, наприклад, участь Британії в інституціях об'єднаної Европи. Доля виборів розіграватиметься таки в боях за внутрішні проблеми. Зокрема соціяльні, хоч політичні гратимуть також свою ролю.

Т. Дж.

Посмертна згадка

Несподівано відійшов від нас у вічність член 220-го Відділу ім. св. апп. Петра і Павла в Чикаґо Василь Шваґа. Василь Шваґа, уроджeнець канадійської землі, відзначався шляхетними людськими прикметами. Щоб поліпшити своє матеріяльне буття він переїхав із Канади-Вінніпеґу на американську землю разом із своєю дружиною та сином. Покійний був спокійної вдачі, щирий, працьовитий та відданий багатьом українським організаціям. Він не менше був активним в УНСоюзі, до якого вступив в 1965 році і цілий час живо інтересувався життям та діяльністю Відділу. Спеціяльно високо цінив спадщину своїх патріотичних батьків та постійно з великим пієтизмом практикував українську мову. Із смертю Василя Шваґи Відділ св. Петра і Павла втратив відданого члена, а українська громада та Церква невсипущого працівника.

Покорон відбувся 27 грудня 1972 р. із похоронного заведення Петра Роздільського до церкви Пресвятої Богородиці, а відтак на цвинтар Св. Марії у супроводі членів Відділу та численних друзів і знайомих.

Петро Гут
скарбник Відділу

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПЕТРО ГОСПОДАРЕЦЬ — член УНС Відд. 200 Т-ва Вільна Україна в Озон Парку, Н. Й., помер 12 жовтня 1972 року на 80 р. ж. Нар. в с. Різдвяни, пов. Теребовля, Україна, і став членом УНС 1915 р. Полишив у смутку дружину Броніславу, дочку Ванду, синів: Миколая і Володимира, 8 внуків і 5 правнуків. Похорон відбувся 16 жовтня 1972 р. на цвинтарі St. Charles, Farmingdale, N. Y.

Вічна Йому Пам'ять!
Л. Балух, секр.

КОСТЬ КУЛЬЧИЦЬКИЙ — член УНС Відд. 316 Т-ва Укр. Нар. Дім в Рочестері, Н. Й., помер 11 жовтня 1972 року на 75 р. ж. Нар. в с. Конюшках, повіт Рогатин. Полишив у смутку дружину Євдокію, синів: Петра і Василя. Похорон відбувся 14-го жовтня 1972 р. на цвинтарі Holy Sepulchre, Rochester, N. Y.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ДМИТРО СТОРЯВСЬКИЙ — член УНС Відд. 334 Т-ва І. Франка в Клівленді, Огайо, помер 16 жовтня 1972 р. 84 р. ж. Став членом УНСоюзу 1925 р. Полишив у смутку 2 доньки: Лену і Юлію. Похорон відбувся 18-го жовтня 1972 р. на цвинтарі Brooklyn Hts, Cleveland, Ohio.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Задерецький, предс.

Майор ПЕТРО ПАРТИКЕВИЧ, член УНС Відд. 379 Б-ва св. Юрія в Чікаґо, Ілл., помер 22 липня 1972 р. на 76 р. ж. Нар. в Цефрівці, Кам'янець-Подільський, Україна, і став членом УНСоюзу в 1959 р. Полишив у смутку дружину Ольгу, сина В'ячеслава, дочку Надію, 5 внуків. Похорон відбувся 24 липня 1972 р. на цвинтарі св. Сави, Libertyville, Ill.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Семків, секр.

АНАСТАЗІЯ ЖИЛА, членка УНС Відд. 280 в Скрентоні, Па., померла 15 жовтня 1972 р. на 76 р. ж. Стала членкою УНС 1952 р. Полишила в смутку доньку Катерину. Похорон відбувся 18-го жовтня 1972 р. на цвинтарі Abington Hills, Abington, Pa.

Вічна Їй Пам'ять!
В. Рубльовський, секр

ПЕТРО ГЕРНЯК, член УНС Відд. 356 Т-ва Карпати в Омага, Небраска, помер 14 жовтня 1972 р. на 58 р. ж. Нар. в с. Ваньковичі, Зах. Україна і став членом УНС 1959 р. Полишив у смутку дружину Анійзу, 2 синів: Петра і Богдана, 2 доньки: Христину і Дану та внука. Похорон відбувся 17 жовтня 1972 р. на цвинтарі Кальварія в Омага, Небраска.

Вічна Йому Пам'ять!
О. Продивус, секр.

МИХАЙЛО КУЗЕМКА, член УНС Відд. 117 Т-ва Запор. Січ в Ню Йорку, Н. Й., помер 6 вересня 1972 р. на 52 р. ж. Став членом УНСоюзу в 1950 р. Полишив у смутку дружину Антонію і сина Івана-Богдана. Похорон відбувся 9 вересня 1972 р. на цвинтарі Cypress Hills, New York, N.Y.

Вічна Йому Пам'ять!
А. Басараб, секр.

ГРИГОРІЙ РУДНИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 234 Т-ва Запор. Січ в Елизабеті, Н. Дж., помер 18 жовтня 1972 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Псарі, пов. Рогатин, Україна і став членом УНС 1918 р. Полишив у смутку дружину Марію, 2 синів, 3 дочки, 9 внуків і 4 правнуки. Похорон відбувся на цвинтарі Еверґрін, Гілсайд, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Іваник, секр.

ВІЛЬЯМ ПЕРОН, член УНС Відд. 88 Б-ва св. Миколая в Авбурн, Н. Й., помер 10 жовтня 1972 р. на 62 р. ж. Став членом УНС 1948 р. Полишив у смутку дружину Юлію, доньку Маврен, 2 синів Вільяма і Павла, 5 внуків. Похорон відбувся 13-го жовтня 1972 р. на цвинтарі св. Йосифа в Fleming, N.Y.

Вічна Йому Пам'ять!
Ст. Гонза, секр.

ІЛІЯ ДОЛЯ, член УНСоюзу Відд. 76 Б-ва св. І. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., помер 19 жовтня 1972 р. на 64 р. ж. Нар. в с. Дмухавцях, Україна і став членом УНС в 1954 р. Полишив у смутку дружину Кароліну, 2 дочки: Марцелу і Стефанію, 2 внуків і правнука. Похорон відбувся 21 жовтня 1972 р. на цвинтарі Rosedele, Orange, N.J.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Демчук, секр.

МИКОЛА СЕНІВ, член УНС Відд. 361 Т-ва Дністер в Ню Йорку, Н. Й., помер 13 вересня 1972 р. на 78 р. життя. Став членом УНС 1934 р. Полишив у смутку дружину Анну, сина Річарда і доньку Ольгу. Похорон відбувся 17 вересня 1972 р. на цвинтарі St. Charles, Farmingdale, N. Y

Вічна Йому Пам'ять!
В. Вишиваний, секр.

ВОЛОДИМИР ХИЛЬ, член Відд. 8 Т-ва Подільська Січ в Йонкерсі, Н. Й., помер 17 жовтня 1972 р. на 52 р. ж. Нар. на Україні і став членом УНС 1955 р. Полишив у смутку брата Василя і родину. Похорон відбувся 20 жовтня 1972 р. на цвинтарі Oakland, Yonkers, N.Y.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Мандзій, секр.

МАКСИМ КУЦЬ, член УНСоюзу Відд. 334 Т-ва І. Франка в Клевленді, Огайо, помер 11 жовтня 1972 р. на 80-му р. ж. Став членом УНСоюзу в 1933 р. Полишив у смутку дружину Елисавету, сина Лаврентія, доньки: Гелену і Марію, 6 внуків і 6 правнуків. Похорон відбувся 14-го жовтня 1972 р. на цвинтарі Brooklyn Heights, Cleveland, Ohio.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Задерецький, предс.

ІВАН ШВЕДОЧЕНКО, член УНС Відд. 266 Т-ва І. Франка в Амстердамі, Н. Й., помер 10 жовтня 1972 р. на 74 р. ж. Нар. в с. Буланова на Полтавщині і став членом УНС 1952 р. Полишив у смутку дружину Анну, дочки: Олену, Александру і Надію та 4 внуки. Похорон відбувся 12 жовтня 1972 р. на Православному цвинтарі в Амстердамі, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Труфин, секр.

МИКОЛА ЛОТОЦЬКИЙ — член УНС Відд. 370 в Ню Гейвені, Конн., помер 5-го жовтня 1972 р. на 90 р. ж. Нар. в м. Серетин, пов. Броди, Україна і вступив до УНС в 1913 р. Полишив у смутку сина Володимира, 2 внуків і 4 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі св. Лаврентія в Ню Гейвен, Коннектикат.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Гіна, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

СУБОТА, 10-го ЛЮТОГО 1973 р.

ЕМБРІДЖ, Па. Місячні збори Б-ва св. Василія 161 Відд. о год. 7 веч. в домі Відділу при 600 Гленвуд Евню. Є важні справи, тому просимо чл. прибути. — А. Джула, секр.

НЕДІЛЯ, 11-го ЛЮТОГО 1973 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні збори Т-ва О. Ольжича 32-ий Відд. о год. 1 по пол. в Укр. Гор. Клюбі, 847 N. Franklin вул. в горішній залі. На порядку: звіти Управи та вибір нової на 1973 р. Проситься прибути, бо є важні справи. — М. Хомин, секр.

ЗМІНА АДРЕСИ
ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „СВОБОДИ"
81-83 GRAND STREET
(P.O. Box 346)
JERSEY CITY, N.J. 07303
ДОЛУЧУЮ 25 ЦЕНТІВ — прошу змінити мою адресу:

Моя СТАРА АДРЕСА була:
ЧИСЛО ВІДДІЛУ (якщо член УНС) ....
Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....

Моя НОВА АДРЕСА така:
Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....
.... Zip Code ......

ТАРЗН, Ч. 6878. Тарзан у долині повній золота

Узбіччя стародавньої вулканічної скали із шнурами винної лози, порепане передісторичними дощами, не справляє ніяких труднощів зручному Тарзанові, як він пнеться з павукоподібними людьми до казкового складу золотих грудок.

Тут, Тарзане, так багато золотого каміння, що ми ніколи не були б голодні, як би могли їх їсти!

Я бачу досить золота Ах-Ю, щоб могти щодня влаштовувати вам бенкетовий день... якщо ви мудро вживали б його!